

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΕΤΟΣ 29^{ον} ΑΘΗΝΑΙ, 15—31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1916 ΑΡΙΘ. 1077

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Δί γυναίκες μετά τον πόλεμον (κ. Κ. Παρούν). — Ἡ ἀνατροφή τοῦ Σπιτιοῦ (κ. Φανή Λακμουύτ). — Ρώτημα (ποίημα). — Τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο. — Ἡ Γρίππη (κ. Ἀνθῆς Βασιλειάδου). — Μία μεγάλη ἀπόστολος (κ. Κ. Παρούν). — Ταξιδιολογικά πονηριά (ποίημα). — Εὐρώπη (Ἀπὸ τοὺς Βωμοὺς τοῦ κ. Κ. Παλαμά). — Δύο Βιβλία ποιητῶν. — Τὸ νέον Βιβλίον τοῦ κ. Κ. Ράδου. — Νοικοκυρεῖο καὶ Κουζίνα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : **ΚΑΛΛΙΡΡΩ ΠΑΡΡΕΝ**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

Ἀντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικόν Φρ. 10
 διὰ τὸ ἐξωτερικόν Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὅδος Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.
 Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχ.
 Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀγτιμίου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.
 Τὰ μὴ δημοσιεύμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλετε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσουν ὄψωμα καλλιτεχνικόν καὶ ἀγαλματώδες ; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

NEON, ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὅδος Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ **ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ** γίνονται εὐθυτενέστερα καὶ καλλιτεχνικώτερα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς

Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : **ΚΑΛΛΙΡΡΩ ΠΑΡΡΕΝ**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 29^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15-31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1916 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1077

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ὁ πόλεμος βεβαίως ἐδημιούργησεν ἀθλιότητα καὶ δυστυχία αἱ ὁποῖαι κατέστρεψαν καὶ καταστρέφουν κάθε ἡμέραν οἰκογενεῖας ὀλοκλήρους. Ἡ ἀπομάκρυνσις τῶσων ἀνδρῶν ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν καὶ ἀπὸ τὰς ἐργασίας τῶν ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἐδημιούργησε μίαν νέαν ἐντελῶς κατάστασιν, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς εἰς τὴν ἄλλην μετέβαλεν ἰδίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν θέσιν τῆς γυναικός.

Τὰ κενὰ τὰ ὁποῖα ὁ πόλεμος ἀφίνει εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς διοικητικῆς καὶ οἰκονομικῆς μηχανῆς τῶν ἐμπολέμων κρατῶν ἐπληρώθησαν εὐθὺς ἔξ ἀρχῆς ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Προετοιμασμένες διὰ τὴν βιοπάλην, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας, κατ' ἴσιν καὶ ἡ πνευματικὴ τῶν ἰκανότης ἀνεγνωρίσθη καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς ἐργασίας ἐκτὸς τοῦ στενοῦ κύκλου εἶχε κατανοηθῆ. αἱ γυναῖκες ἀνὰ χιλιάδας σήμερον ἔχουν ἀναλάβει ὅλα τὰ βάρη τῆς οἰκογενεῖας καὶ ἀντικαταστήσει τοὺς εἰς τὸ στρατόπεδον ἀνδρας τῶν κατὰ τρόπον, προξενούντα θανατισμὸν.

Ἀπὸ τὰς ἐπισημωτέρας ἱεραρχικῶς θέσεις τῶν ὑπουργείων, τῶν δικαστηρίων, τῶν σιδηροδρομικῶν γραφείων, τῶν Τραπεζικῶν καὶ χρηματιστικῶν κύκλων μέχρι τῶν κατωτάτων τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας αἱ γυναῖκες μετὰ προπόνησιν ἡμερῶν μόλις ἐβρέθησαν εἰς τὸ ὕψος καὶ τῶν πολυπλοκωτέρων ἀκόμη διοικητικῶν μηχανισμῶν καὶ

ἀνεπλήρωσαν τοὺς ἀπόντας με ἐντέλειαν καὶ λεπτολόγον ἀκριβείαν, ἡ ὁποία ἐβελτίωσε κατὰ πολὺ κάθε κλάδον.

Μὲ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τὰς χαρακτηρίζει καὶ τὴν τάξιν, ὑπομονὴν καὶ μεθοδικότητα, μετὰ τὴν ὁποίαν τὰς ἐξοικείωσε ὁ πολὺπλοκος διοικητικὸς μηχανισμὸς τοῦ σπιτιοῦ, αἱ γυναῖκες διοργάνωσαν παντοῦ εἰδικὰ μαθήματα δι' ἕκαστον κύκλον ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας καταρτίζουσι σήμερον τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ.

Οἱ Ἄγγλοι σήμερον μετὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν θητεῖαν τῶν ἀγάμων σπεύδουσι νὰ καταρτίσουν τὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως. Μαθήματα, μεταξὺ ἄλλων, παντοπωλείων, μικροεμπορικῶν, ζυθοπωλείων καὶ οἰνοπωλείων διοργανώθησαν εἰς κάθε τμήμα καὶ συνοικίαν μικρῶν καὶ μεγάλων ἀδιακρίτως πόλεων. Τὰ τιμολόγια τῶν ἐμπορευμάτων, οἱ τελωνιακοὶ δασμοί, οἱ δημοτικοὶ φόροι, τὰ βάρη καὶ τὰ μέτρα, οἱ σχετικοὶ πρὸς τὸ μικροεμπόριον νόμοι, ὅλα αὐτὰ κατανέμονται καὶ διδάσκονται μέσα εἰς τὰ μπακάλικα ἢ τὰ ἐμπορικά εἰς ὁρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας. Ἐκαστον μάθημα ἀζολουνθεῖ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ εἰς τὴν σχετικὴν κίνησιν τῆς ἀγοροπωλησίας ἐκάστης ἡμέρας, ὑπὸ τὴν ἐπιτηδεύειαν κάποιου εἰδικοῦ. Εἰς ἕνα κύκλον τριάντα περίπου μαθημάτων, τὸ παληγοκόμιστο τοῦ ὄχλου ποῦ ἔτρεχεν ἕως τώρα εἰς τοὺς δρόμους προετοιμάζεται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν νέον στρατιώτην καὶ τὸν ἀναπληρῶναι θανατία.

Τώρα ερωτώνται οι φεμινιστάι, εάν ο πόλεμος μέσα εις τὰ τόσα κακὰ ποῦ ἐδημιούργησε, δὲν παρουσιάζει καὶ τὸ καλὸν ὅτι ἐξασφαλίζει εἰς τὴν γυναῖκα ἐν μέλλον βέβαιον ἐργασίας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, τοὺς ὁποίους οἱ ἄνδρες εἶχαν καταλάβει μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου. Διότι δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ ἀνατρέψῃ τὸ δημιουργούμενον νέον καθεστὸς. Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ πόλεμος καὶ αἱ συναφεῖς πρὸς αὐτὸν ἐπιδημιαὶ ἔχουν θύματα ἀνερχόμενα μεταξὺ ὅλων τῶν ἐμπολέμων εἰς ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ ἑκατομμύρια βεβαίως ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ ἀναπληρωθῇ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καταλάβει σήμερον τὰς θέσεις τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ μείνουν εἰς αὐτάς.

Ἡ πρόφασις ἄλλως τοῦ ἀκαταλλήλου καὶ τῆς ἀνικανότητος θὰ λείψῃ. Ἐξ ἄλλου ἡ ὑποχρέωσις τῶν Κυβερνήσεων τῶν διαφόρων κρατῶν νὰ ἀναπληρώσουν τοὺς φονευθέντας ἄνδρας διὰ τῶν γυναικῶν, ἀδελφῶν καὶ θυγατρῶν τῶν καὶ ἡ οἰκονομία ἡ ὁποία θὰ προκύψῃ ἀπὸ τὰς συντάξεις τούτων εἶναι τόσο λόγοι ἐξασφαλίζοντες εἰς τὰς γυναῖκας τὴν παρομονίην εἰς τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατέλαβον πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησεν ὁ πόλεμος.

Ἐκεῖνο ἄλλως τε τὸ ὁποῖον ἀπέδειξεν ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ὅτι αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ ὑπηρετήσουν καὶ ὡς στρατιῶται καὶ νὰ διακριθοῦν εἰς τὰς μάχας ἕξ ἴσων γενναῖαι ὅσον καὶ οἱ ἄνδρες. Εἰς τὸν Ρωσικὸν ἰδίως στρατὸν αἱ προσελθοῦσαι γυναῖκες εἶναι πολλαί. Θυγατέρες στρατηγῶν, ἀδελφαὶ ἀξιωματικῶν ἢ καὶ ἀπλῶς χωρὶς νὰ τὰς συνδέῃ τίποτε μὲ τοὺς μαχομένους ἐνδύονται στρατιωτικὰ καὶ ἐγγράφονται ὡς νέοι ἐθελονταί, ἐνῶ τὸ φῦλον τῶν δὲν εἶναι μυστικὸν διὰ κανένα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ γυναῖκες στρατιῶται εἶναι ἄγαμοι, συγγόντα δὲ ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀνεπτυγμένας, ὡς φοιτήτριαι, καλλιτέχνιδες, ἀπόφοιτοι γυμνασίων. Ὁ νόμος εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅπως καὶ παντοῦ ἄλλοῦ ἀπαγορεύει τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὰς γυναῖκας. Ἄλλ' ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς οἱ νόμοι γίνονται ἐλαστικοί.

Κατὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν ὁ Τσάρος ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀτίσιν μιᾶς κόρης ἀγαπημένου του στρατηγοῦ. Οἱ στρατηγοὶ εἰς τὰ ἐπιτελεῖα ὑπεχώρησαν, ἢ ἐπροσποιήθησαν ὅτι δὲν ἀντελήφθησαν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρουσιαζομένους δι' ἐγγραφὴν ἦσαν γυναῖκες ὑπὸ ἀνδρῆσιν στολάς.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι τὸ φῦλον τῶν μένει μυστικὸν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ὅπου διακρι-

νονται ἰδίως διὰ τὸ ὑποκίνδυνον θάρρος τῶν καὶ τὴν ἀκρίβειαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Εἶναι δὲ εὐχάριστον δι' αὐτὸ τὸ γυναικεῖον ζήτημα ὅτι πρῶται αἱ Ρωσίδες κατήλθαν εἰς τὸν πόλεμον, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὅλης τῆς Εὐρώπης αἱ ἠωσίδες διακρίνονται διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν, τὸ θάρρος τῶν καὶ τὸ δυνατὸν πνεῦμα τῶν.

Αἱ περισσότεραι ἀποκαλύψεις γίνονται εἰς τὰ νοσοκομεία ὅπου μεταφέρονται πληγωμένοι, ἢ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἡρωικῶν πράξεων, διὰ τὰς ὁποίας οἱ περισσότεροι ἄνδρες ὑποχωροῦν. Ἡ κόρη αἴφνης τοῦ συνταγματάρχου Ἰζόλτζεφ βλέπει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μάχης ὅτι ὁ πατέρας τῆς πληγνόμεναι θανασίμως καὶ ὅτι τὸ σῶμα του ἀποτίθεται μέσα εἰς μίαν καλύβην ἢ ὁποία ἔξαφνα ἀναφλέγεται. Ἡ Ἀσόλβνα ὁρμᾷ ἐκεῖ ὅπου κανεὶς ἄνδρας στρατιώτης δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ καὶ μέσα ἀπὸ βροχὴν σφαιρῶν καὶ ὀβίδων κατορθώνει νὰ μεταφέρῃ τὸν νεκρὸν τοῦ συνταγματάρχου καὶ πατέρα τῆς.

Παρόμοιον ἡρωισμόν ἔδειξεν ἄλλη, φοιτήτρια, ἡ Μοριά Μπιελοβέρσκαϊα, ἡ ὁποία μεταφέρῃ τὸν τραυματικὸν στρατηγὸν τοῦ τάγματός τῆς ἔξω ἀπὸ τὴν ἀκτίνα τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός. Ἄλλαι ὡς αἱ δεσ Κοκοφτέβα, Σιδλοφκαϊα, Σοκολώφ, Κοσοφοσκαϊα Κουτιάνεβα, ὑπηρετοῦσαι εἰς τάγματα Κοζάκων προσφέρονται νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὰς πλέον ἐπικινδύνους ἀναγνωρίσεις, πληγνόμεναι καὶ μόνον ὅταν μεταφέρονται εἰς τὰ νοσοκομεία ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἶναι γυναῖκες. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἡρωίδες παρασημοφοροῦνται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἢ ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν νοσοκομείων, εἰς τὰ ὁποῖα διατηροῦν ὅλην τὴν ζωνρότητα.

Ἐν γεγονὸς πολὺ περίεργον συνέβη εἰς τὸ Νικολάιεφ τελευταίως μὲ μίαν νεαρὰν ῥάπτριαν, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατὸν μὲ τὸ ὄνομα Ἀλέξιν Σοκολώφ. Ὅταν ἐξῆλθε τοῦ νοσοκομείου τῆς ἐδόθη ἄδεια μὴνὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Νικολάιεφ διὰ νὰ κανονίσῃ μερικὰς ὑποθέσεις τῆς. Φυσικὰ δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ παρουσιασθῇ ἐκεῖ ὡς στρατιώτης. Τὴν ἐπαυρὸν ὁμως τῆς ἐπιστροφῆς ἐκλήθη παρὰ τοῦ εἰρηνοδίου τῆς πόλεως, διότι ἐπὶ μῆνας ἤδη δὲν εἶχε πληρῶσει τὸ ἐνοίκιον τῆς ραπτομηχανῆς τῆς Σίγγεφ.

— Τί ἔχετε νὰ ἀπολογηθῆτε;

— Τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι πληγωμένη ἀπὸ τοὺς Αὐστριακοὺς ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπολέμησα, ἐνοσηλευομένη εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἴδου τὰ χαρτιά μου, εὐαρεστηθῆτε νὰ τὰ ἐξετάσετε.

— Τότε ἀποσύρω τὴν ἀγωγὴν μου, εἶπεν ὁ ἔμπορος, καὶ τὸ ἐπεισόδιον ἔληξε. Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Ἡ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Τὸσον ἔγινεν ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν ἡ ἀλήθεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ζῆσῃ μόνον δι' ἑαυτὸν, ἀλλ' ὅτι ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ὅλης κοινωνικῆς ζωῆς, ὥστε παντοῦ εἰς ὅλας τὰς τάξεις ἤρχισε νὰ καταβάλλεται ζωερὰ μέριμνα διὰ τὴν κατὰλληλον μόρφωσιν τῶν νεωτέρων γενεῶν εἰς ἔργα καὶ ἐπαγγέλματα ἀνταποκρινόμενα εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος.

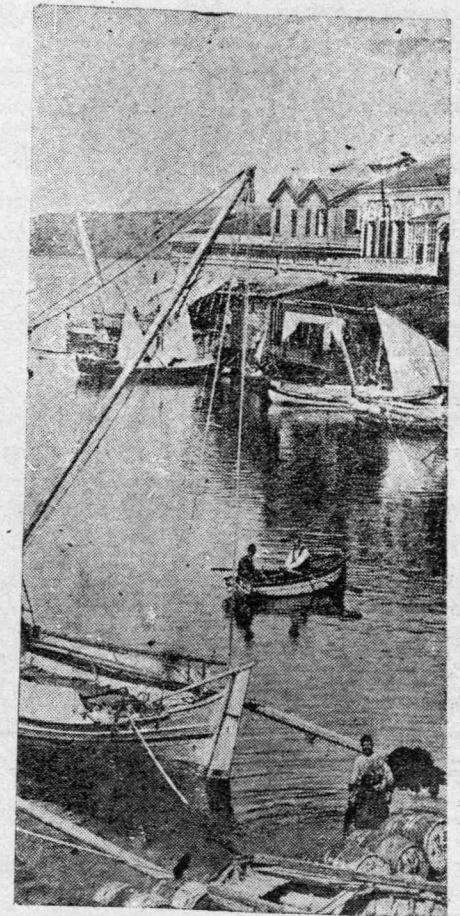
Εἰς τὰ γράμματα εἶναι γνωστὴ ἡ ἀξία τοῦ προσωπικοῦ ἐνδικερῶντος τοῦ κεντροῦστος τὴν ἐνεργητικότητά τοῦ μαθητοῦ. Ἄλλ' εἰς τοὺς βιομηχανικοὺς κύκλους δὲν κατορθώθη νὰ ἀποδοθῇ τὸ ἀνώτατον οικονομικὸν ὄριον, διότι δὲν κατορθώθη διὰ τῆς κατὰλληλον ἐκλογῆς νὰ γεννηθῇ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐργασίαν, σύμφωνα μὲ τὴν φυσικὴν κλίσιν καὶ προδιάθεσιν ἐκάστου.

Ἄλλ' ἐὰν παραδεχθῶμεν μὲ τὸν Ρουσκιν ὅτι ὁ ἀληθὴς πλοῦτος τῶν ἀτόμων καθὼς καὶ τῶν ἔθνων συνίσταται εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ εἶδους τῆς ζωῆς ἐκάστου πειθόμεθα ὅτι ἡ οικονομικὴ ζῆμια εἶναι τὸ μικρότερον κακόν, τὸ ὁποῖον προκύπτει ἀπὸ τὴν κακὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπαγγελμάτων, ὑπὸ ἐποψίν πνευματικῆν, ὑγιεινῆν καὶ ἠθικὴν καὶ διὰ τὰ ἔθνη καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀναζητηθοῦν τὰ αἴτια τοῦ κακοῦ καὶ εἰς τὴν βιομηχανικὴν ὀργάνωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὴν μορφώσασιν τὸ ἔθνος οἰκογένειαν.

Διότι μεταξὺ τῶν σπουδαιότερων ἀφορμῶν αἱ ὁποῖαι γίνονται παράτιοι τῆς κακῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τοῦ σταδίου ἐνὸς παιδιοῦ, εἶναι ἡ ἐπίδρασις καὶ ἡ ἐπέμβασις τῶν γονέων εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτῆν. Ἡ ἀντίδρασις εἰς τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆν τῶν γονέων δύναται νὰ ἐπέλθῃ, ἐὰν, ἀκολουθοῦντες τὰς ἀρχὰς τοῦ Γκαίτε, κατορθώσωμεν νὰ θέσωμεν εἰς ἐπαφὴν τὰ παιδιὰ μὲ τὰς διαφορὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ὅπως ἐν ἐπιγνώσει καὶ μὲ κάποιαν ὀρισμένην πεποίθησιν ζητήσουν καὶ εὗρουν τὸν δρόμον τῶν. Μόνον ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς ἀποκαλύπτονται καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῶν καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς τῶν.

Οἱ γονεῖς πρέπει εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς νὰ μελετοῦν πολὺ τὰ ἰδιαιτέρὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ νὰ μὴν παρασύρονται ἀπὸ τὰς προσωπικὰς τῶν βλεψεις καὶ προτιμήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν συχνὰ ἀπὸ ὑπερβολικὴν φιλοδοξίαν ἢ ἀπὸ ἰδιαιτέρων συμφερόντων. Συχνὰ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν ἀδικικρῶς φύλου μᾶς ἀποκαλύπτουν τὰς τάσεις καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν.

Ἐνα μέρος τοῦ βομβαρδιζομένου λιμένος τοῦ Δυρραχίου.

Κοριτσάκι, ἐπὶ παραδείγματι, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ νὰ κατασκευάζῃ φορέματα γιὰ τῆς κούκλες του καὶ νὰ συγυρίξῃ τὰ μικροσκοπικὰ ἐπιπλά του παρουσιάζει τάσεις οἰκοκυρῶσυνης καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ ράψιμον.

Ἄλλη ἡ ὁποία κατατρώγει βιβλία, ἀποστηθίζει στίχους, ἀγαπᾷ νὰ γράφῃ ὅ,τι σκέπτεται, νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς διαγωνισμοὺς, θὰ γίνῃ γυναῖκα τῶν γραμμάτων. Μικρὸς ποῦ μὲ ἕνα κομμάτι κερί ἢ ξύλο ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ὁμοίωμα ἀνθρώπου θὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς κάθε χειροτεχνίαν. Ἄλλος ποῦ παρακολουθεῖ τὰς τελευταίας ἐφευρέσεις καὶ προσπαθεῖ νὰ κατασκευάσῃ ἀεροπλάνα, σιδηροδρόμους ἢ καράβια ἔχει τάσεις μηχανικοῦ.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἀπλοῦς ἐργάτης, εἴτε ἀνάγων εἰς σφαίρας κοινωνικὰς ἀνωτέρας ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον, δι' ὃν τὸν προορίζει ἡ φύσις, θὰ ἀγαπήσῃ τὸ ἔργον του καὶ θὰ ἀντιλη-

φθῆ ποίαν σημασίαν ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικὴν θὰ ἀποκτήσῃ ἢ ἐπιμελημένη εἰς αὐτὸ ἐπίδοσιν τοῦ. Ἔργον καὶ ἐργάτης γίνονται διὰ τῆς κοινῆς παραγωγῆς μέλος ἐνεργῶν καὶ ὄρθ' ἐντὸς ὠρισμένου κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, προσαχόμενοι εἰς παράγοντα κοινωνικοῦ πλοῦτου, εἰς μονάδα ἐπίσημον τῆς ὅλης οικονομικῆς μηχανῆς.

Ἰδοὺ δικτὶ ἀπὸ τῆς μικρῆς ἡλικίας τὰ παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια ἀδικαίως πρέπει νὰ διδάσκονται ὅχι μόνον γράμματα, ἀλλὰ καὶ τέχνας ὠραίας ἢ ἀπλῶς σχετιζομένας μετὰ τὴν βιομηχανικὴν ἢ καὶ τὴν οἰκιακὴν ζωὴν. Διότι πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι τὰ γράμματα δὲν εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς παράγων τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸ ὄπλον καὶ τὸ ἐφόδιον διὰ τοῦ ὁποίου οἶον δῆποτε ἔργον προάγεται καὶ τελειοποιεῖται. Μόνον μὲ ἐφόδια γραμμάτων αἱ κοινωνίαι μεταβάλλονται εἰς κρηνηρία, ζητοῦντα θέσεις καὶ ἀξιώματα παρὰ τῆς πολιτείας. Ἀλλὰ καὶ μόνον μὲ τὴν χειροτεχνίαν, ὁ ἐργάτης μεταβάλλεται εἰς μηχανικὴν ἄψυχον. Καὶ πῶς ἔνας ἢ μία ἐργάτης δύναται νὰ καταστή ἐνεργὸς κοινωνικὸς παράγων, ἐὰν περὶ ὅλην του τὴν ἡμέραν μὲ τὸ πλάνισμα τῶν σκινιδίων ἢ μὲ τὸ μονότονον τῆς βελόνης πέρασμα μεταξὺ τῆς κλωστῆς καὶ τοῦ ὑφάσματος;

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ ποιοτικὴ κατάστασις τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων ἀποτελεῖ τὸν πλοῦτον ἐνὸς λαοῦ καὶ νὰ ἐπιζητηθῇ κατ' ἀναλογίαν ἡ βαθμιαία καὶ κλιμακωτὴ ἐξέλιξις καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ κοινωνία καὶ ἰδιαιτέρως ἡ οἰκογένεια ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν καὶ τὴν ἐφαρμοσθῇ καταλλήλως θὰ ἀναδειχθῶν πληθὸς ἐφευρετῶν καὶ νέων παραγωγικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι θὰ μεταβάλουν τὰς μεθόδους τῆς παραγωγῆς σύμφωνα μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνωτέρας πνευματικῆς ἀντιλήψεως.

Παιδιὰ καὶ ἐργάται πρέπει νὰ διδάσκονται ποίαν βαρῦτητα καὶ ποίαν σημασίαν ἔχει διὰ τὴν συνολικὴν εὐτυχίαν ἢ τελειοποίησιν των εἰς ἓν εἶδος ἐργασίας, καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν στοιχείων κοινωνικῆς οικονομίας νὰ ἐννοῦν τὴν θέσιν των εἰς τὸ σύνολον τῆς κοινωνικῆς ομάδος καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου καὶ παραγωγῆς. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ἔχουν μίαν ὠρισμένην θέσιν εἰς τὸ κοινωνικὸν περιβάλλον, καὶ ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἀνεξαρτησία τῶν διαφόρων τάξεων συνδέεται μὲ τὴν ὅλην εὐημερίαν τῆς κοινωνίας.

Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ σπῆτι ἀρχίζει ἡ ζωὴ τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου, πρέπει τὸ παιδί νὰ διδαχθῇ ὅτι εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ομάδα ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ κατὰ ἀνάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις

καὶ τὴν ἱκανότητά του, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ τείνουν, διὰ μεθοδικῆς τῆς μητρὸς ἐνεργείας, τὴν ἐνδυνάμωσιν καὶ ἄμεσον χρησιμοποίησιν αὐτῶν.

Μία μητέρα εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸ μικρὸ τετραετὲς κορίτσάκι τῆς νὰ μετακινήσῃ εἰς τὰ δωμάτια ὁσάκις ἐκτυποῦσε τὸ κουδούνι καὶ νὰ εἰδοποιῇ τὴν ὑπηρεσίαν δικτὶ ἐξητεῖτο. Τὸ κορίτσάκι ἀπεσολημένον εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐσυνείθιζεν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἶχε μόνον ὡς προορισμὸν νὰ παίξῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ παρέχῃ τὴν συνεργασίαν του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σπιτιοῦ.

Καὶ εἶναι γνωστὸν μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν τὰ μικρὰ ἀνακλιβάνουν νὰ παρέχουν ἐκδουλεύσεις εἰς τοὺς μεγάλους καὶ πῶς μία μητέρα ἐνισχύουσα τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτὸν εἰμπορεῖ νὰ καταστήσῃ παράγοντας πολυτίμους τῆς οἰκογενείας ὅλα τὰ μέλη αὐτῆς.

Τὸ σχολεῖον συμπληροῖ καταλλήλως τὸ ἔργον τοῦ σπιτιοῦ, ἐὰν ὁ διδάσκαλος προσπαθῆσῃ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ παιδί τὴν ἰδέαν ὅτι διὰ τῆς ἀτομικῆς ἐργασίας του δύναται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν κοινωνικὴν πρόοδον καὶ ἀλλολεγγύην.

(Κατὰ τὸ Ἄγγλικόν)

ΦΑΝΗ ΛΑΚΜΟΥΝΤ

ΡΩΤΗΜΑ

Ἄγγελοι μοῦσανε κορυφὰ στὴ γῆ ταξιδιμένοι :

— Ὡ κόρη, κάποιον ἀτέλειωτο τραγουδι τραγουδάμε

Γιὰ τὴν Ἀγάπην τὴν καλὴν, τὴν οὐρανοκλεμένην,

Ἔλα τραγουδήτε μαζί. Κ' εἶπα κι' ἐγὼ. Φοβᾶμαι,

Καὶ μοῦσαν κάποια λούλουδα : Σὲ λιγαλιές καὶ σὲ ὄρη

Τὴ χάση μας τὴ νεοπαλιή, τὸ μῦρο μας σκοροῦμα

Γιὰ τὴν Ἀγάπην μοναχὰ ἔλα μαζί μου, κόρη,

Τὴν δημοφῶνά μας νὰ χερῆ; Κ' εἶπα κι' ἐγὼ. Φοβᾶμαι.

— Πότε δὲ νὰ εἶθης ; μοῦσανε τ' ἀγέοια 'πὸ τὰ οὐράνια.

Κεῖνὴ μᾶς κάνει ἀρομονικά κι' αἰώνια νὰ γυροῦμε

Στὸ γαλαξίνο τᾶπειρο, ἢ Ἀγάπην μας ἢ σπάνια

Ποῦναι ἀρομονία, κῆμι, φῶς. Κ' εἶπα κι' ἐγὼ. Φοβᾶμαι.

M.

Ο Σύζυγος καὶ συνεργάτης εἰς τὴν ἀγυθοεργίαν.

Ἡ κόρη τοῦ πρώην προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κ. Ροῦσβελ, ἡ ὁποία ἔχει διοργανώσει μετὰ τοῦ συζύγου της τὴν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου τεραστίαν ἐν Ἀμερικῇ δρασίμ.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἡ νύκτα εἶχε παράσει ἤσυχα. Ἡ ἄρρωστη μητέρα οὔτε ὑπόπτευθη τί εἶχεν ἀποφασίσει ὁ ἄνδρας τῆς καὶ πῶς τὸ θάρος καὶ ἡ δεξιότης τῆς Ἄννας εἶχεν ἐπαναφέρει τὸν ἐπαναστάτην σύζυγον εἰς τὰ οἰκογενειακὰ καθήκοντα.

Ὁ θεῖος διὰ πρώτην φοράν εἶχεν ἀντιληφθῆ εἰς ποίαν ἀθλιότητά ἐξοῦσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐξοχδέλου του. Ἐκείνο ποῦ τοῦ εἶχε κάμει ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν ἦτο ὅχι πλέον ἡ πτώχεια τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ σπῆτι, αὐτὸ τὸ περιβάλλον, αὐτὴ ἡ συνοικία, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ὄνομα τῆς νοικοκυρᾶς ὡς τίτλον καὶ σφραγίδα ἐντροπῆς καὶ ἀνθηκτικότητος.

Θὰ φροντίσω αὐριον ἀμέσως νὰ σὰς εὔρω σπῆτι, εἶχεν εἰπεῖ ὁ θεῖος, ἔταν ἔφυγε περὶ τὰ ξημερώματα ἀπὸ τοῦ ἐξοχδέλου του. Καὶ εἶχες τὸ θάρος νὰ ἀφίσῃς μέσκα εἰς αὐτὴν τὴν βρομερὰν ἀτυμοσφαιρὰν μιὰ γυναῖκα νέα καὶ ἓνα κορίτσάκι, ποῦ τώρα μόλις ζυπνᾷ εἰς τὴν ζωὴν;

Καὶ τοὺς ἄρνας ἔτσι χωρὶς νὰ σκεθῆς χωρὶς νὰ λογαριάσῃς τί ἠμποροῦσε νὰ συμβῇ ; Ἐπίγαινας νὰ ὑπερασπισθῆς τὴν πατρίδα σου καὶ ἄρνας τὴ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιὰ σου μέσκα στὴ φωτιά. Ὁρκίος πατριώτης μὲ τὸν Θεό !

Καὶ σύ, ὠραῖος ἐγωῖστῆς, ἀπήντησεν ὁ δυστυχισμένος ὁ πατέρας. Ἐσὺ ποῦ δὲν ἐσκέφθηκες ποτὲ ὅτι ξένος ὅπως ἤμουν δὲν εἶξεραι οὔτε τὰ καλὰ, οὔτε τὰ βρωμικὰ μέρη σας, ὅπως δὲν εἶξεραι σὲ ποῖον θεὸ νὰ πουλήσω τὴν ψυχή μου, ὕστερα ποῦ πούλησαι ὅ,τι εἶχες, γιὰ νὰ ζήσω τὰ παιδιὰ μου.

— Μήπως ποτὲ μοῦ εἶπες, μοῦ ζήτησες ; εἶπεν ὁ θεῖος μὲ τὰ μάτια κλω.

Ἐπρεπε νὰ ἔλθω νὰ ζητιανέψω τὴν ἐλεημοσύνη σου. Αὐτὸ ξέρεις δὲν θὰ γίνονταν ποτέ, εἶπε τώρα περὶ ἀπότομα ὁ πατέρας τῆς Ἄννας. Ἐζήτησαι δουλειά. Κ' γι' αὐτὸ ποῖος ἀπὸ ὅλους σας ἐφρόντισε ; Μόνον γιὰ μένα εἶχαν κλείσει ὅλες ἡ θέσεις, εἶχαν σταματήσῃ ὅλες ἡ δουλειές. Παρὰ νὰ πετῶ τὰ μυαλά μου στὸν

λέρα, όπως έκαιμεν ο αδελφός της γυναίκας μου, έπροτίμησα να πεθάνω ένα τιμημένο θάνατο, με την ελπίδα ότι τα όρρακά μου δεν θάμειναν τότε στους πέντε δρόμους. Είξερα ότι ο θάνατός μου κάτω εκεί θάσας έκαιμεν όλους ύπερήφανους, και θάδιδε κάποια δικαίωματα εις τα παιδιά μου να ζητήσουν να σταθή κάποιος εις τη θέσιν μου, να τους δώση είτε συγγενής είτε Κυβέρνησις το αντίτιμο της ζωής μου. Να ο πατριωτισμός μου εις λιανικά, εις αλήθειες και όχι εις μεγαλα κτυπητά λόγια.

Σιώπη! είπεν ο εξαδελφός. Δεν είναι ανάγκη να μάθης ο κόσμος όλας...

Τί! ότι μόνο ο θάνατός μου θάσας ζυπνούσε, θάσας έκαινε να θυμηθήτε ότι έχω παιδιά. "Οτι μόνο μη σφαίρα στο κεφάλι ή στην καρδιά, θά με ξαναύψωνε στη συνειδήσί σας. "Οτι θά έτρέγατε στις εφημερίδες να μου πλέξετε έπιτασίους και εγκώμια, για να άκουσθή και τόνος σας κοντά στο ήρωικό όνομα του σκοτωμένου. "Έτσι είναι, αυτή είναι ή αλήθεια που δεν τολμάς, δεν μπορείς να άρηθής.

— "Αν ήταν έτσι δεν θάτρεχα απόψε να σε φέρω πίσω.

— Δεν μέφερες εσύ, ούτε θάνοιγες την πόρτα σου, αν δεν άκουες τους θρήνους των δυώ μικρών παιδιών μου, αν δεν σε παρέσυρε το κορίτσι μου, που έχει μια δύναμη ακαταμάχητη και μια λογική που με τρομάζει. Ναι, αυτή σε παρέσυρε, όπως έπηρεαζε και μένα, όπως έπηρεαζή όλους μας και μάς συντρέχει με τη δουλειά της και με τον πόνο της, αυτή ο μόνος βοηθός και προστατής μας την στιγμή αυτή.

Εις το άκουσμα του ονόματος της "Αννας ο Γεώργιος ήσθάνθη ότι ο πατέρας της είχε δίκαιον.

Και ξέρεις να σου πω, ένας λόγος που μέκανε να θυσιάσω τη ζωή μου ήταν αυτό το παιδί. Ναι. "Έτσι με της τριγύρω μας συμφορές, θά πάη άδικα. Ένώ αν σκοτωνόμουν σαν όπλαρχηγός, θά την έσπούδαζαν....

Θά την αναλάβω εγώ από σήμερα, είπεν ο εξαδελφός. "Έχεις δίκιο. Δεν πρόπει να πάη χαμένη τόσο δύναμη μυαλού, τόσο θέλησις και χαρακτήρας. Και με τα εγκώμια αυτά και την ύπόσχεσιν ότι το παιδί του θά έπροστατεύετο ο δυστυχημένος πατέρας εμαλίκωσε δια μιας και έσφιξε με εύγνωμοσύνην το χέρι του πλούσιου συγγενούς που του υπέσχετο προστασίαν εις το παιδί του.

Είχαν περάσει οκτώ ήμερες από το βράδυ αυτό. Η μητέρα της "Αννας ήτο πολύ καλλίτερα και ο άιτρός είχε δηλώσει ότι μετά μίαν έβδομάδα θά ήτο δυνατόν να μεταφερθή εις το

νέον σπίτι, το όποιον ο πλούσιος εξαδελφός είχε ενοικιάσει άμέσως μετά το ιστορικό εκείνο βράδυ της τόσο ξαφνικά άπειληθείσιν καταστροφής.

Η "Αννα είχε λάβει ένα περίεργο γράμμα από τον Στέφαν, το όποιον δεν είξερε πως να εξηγήση.

Άγαπημένο μου αγριολούλουδο, της έλεγε. Τώρα πειρά δεν θά είναι ανάγκη να σου γράφω τόσο συχνά. "Έχω έδω τον σωσία σου και συγκοινωνώ μαζί σου κάθε μέρα και κάθε ώρα. Ένθυμείται τί σου έγραφα εις τα πρώτα μου γράμματα. "Οτι ή τύχη ποιάς ξέρει πως έχει κλονίσει την ζωή μας και πως χωρίς να το φανταζόμεθα έχει φροντίσει για το μέλλον μας. Κάθε ήμερα που περνά μου παρουσιάζει και από μίαν έκπληξι πάντα ευχάριστη τόσο, ώστε να είμαι άπολύτως ευτυχής. "Υποθέτω ότι και σε σένα θά συμβή την ήδιο, γιατί συ είσαι ή αιτία της ευχάριστης αυτής μεταβολής της ζωής μου. Άλλα τί πράξενα και τί ακατανόητα πράγματα. Φαντάσου ότι κατήντησε να μη διαβάσω τίποτε άλλο τελευταίως από βιβλία πνευματισμού. "Έγώ ο όποιος ως τώρα δεν έπίστευα τίποτε από όλα αυτά.

Τώρα γράψε μου, σε παρακαλώ τί έκανες την Δευτέρα το βράδυ της περασμένης έβδομάδος από τας έννάς ως τας δώδεκα. Πες μου άκομη αν παίζης τένις. Δεν μπορείς παρά να παίζης.

Δεν σου γράφω περισσότερα. Το βράδυ θά τα είπούμεν και από την γκαρά με την όποιαν περιμένω την ευτυχισμένην αυτήν στιγμήν. έννοεις πόσο πολύ σου άνηκει ή ζωή μου.»

Η "Αννα εδιάβασε και εξαναδιάβασε το κινηματικό αυτό γράμμα, χωρίς να καταλάβη τί συνέβαινε. Τί είδους ήτον αυτή ή ευτυχία, την όποιαν έπρεπε να κισθάνεται και αυτή! "Υστερα τί ήσαν αυτά τα βιβλία του Πνευματισμού; Και τί έσήμαιεν αυτός ο σωσίας με το όποιον έσυγκοινωνούσεν ο Στέφαν.

Το κύμμένο το κορίτσι δεν έννούσε καν τί έσήμαιαν οι νέαι αυτά λέξεις. Έν τούτοις άόριστα ήσθάνετο ότι κάτι δυσάρεστον, κάποιος κίνδυνος την άπειλούσε. Δεν έστολμούσε να σκεφθή άκριβώς τί; Άλλα χωρίς να το θέλη ένθυμείτο το προτελευταίο γράμμα του Στέφαν με την περίεργην έρώτησιν, αν ήτο μελαγχροινή και αν το πρόσωπό της έστεφανόετο από μαύρες μπούκλες.

Και έμετανοούσε για την άπάντησιν που του είχε κάμει, για την προσπάθειά της να γίνει άκριβώς, όπως αυτός την περιέγραφε στο γράμμα του. Χωρίς να το θέλη, άσυνείδητα σχεδόν άρχισε να έννοη τί είχε συμβή.

Τί θά είπη σωσίας, κερά Μαριγώ, ήρώτησεν εξαφνα. Δεν ξέρω, άπήντησεν ή ύπερήτρια. Τί θά είπη σωσίας ήρώτησε την μητέρα της. Και έτρεμε μήπως θά ήκουεν ήτι έφοβείτο.

— Ένας άνθρωπος που μοιάζει άπαράλλακτα ένα άλλον, άπήντησεν ή μητέρα.

— Και μπορεί να μοιάζουν δυώ άνθρωποι άπαράλλακτα, ήρώτησεν ή "Αννα.

— Μπορεί.

— Και αν ένα ξένο κορίτσι έμοιάζεν άπαράλλακτα μαζί μου, θά το άγαπούσε άπαράλλακτα όπως μ' άγαπής;

— Τί άνόητη έρώτησις. Γιατί θ' άγαπούσα το ξένο κορίτσι;

— Μά αφού θά ήτο άπαράλλακτο;...

Η "Αννα έκείνο το βράδυ έφαγε χωρίς όρεξιν. Και όταν μετά το φαγητό ήλθεν ο θεός της και ήρχισε να την πειράζει, ως του ήρεσε, για να προκαλή τα έξυπνα λόγια της, την εύρηκε πολύ άφηρημένην.

Έξαφνα του είπε με κάποιαν ζωηρότητα: Μήπως έχετε βιβλία πνευματισμού;

Πνευματισμού! Και τί τα θέλεις εσύ αυτά τα βιβλία; Μήπως έχετε κανέναν τραπεζάκι, που μιλεί στο σχολείο σας;

Η "Αννα έμεινε με άνοικτό στόμα. Πώς! "Υπήρχαν τραπεζάκια που μιλούσαν; Και αυτή δεν είξερε τίποτε. Και είχαν σχέσιν με τα βιβλία του Πνευματισμού;

Βέβαια, είπεν ο θεός. Κάθε τόσο παρουσιάζεται ή μόδα αυτή του πνευματισμού και των τραπεζιών και ξετρελλάνουν τον κόσμο. Το καλό που σου θέλω, κορίτσι μου, μήν άκοις αυτές της άνοησίας. "Έχεις μια τόσο ωραία διανοητικότητα και τόσο πρώιμη για τα χρόνια σου, ώστε είναι περιττόν να την θαμβώσης και να την σκοτίσης με αυτές της άηθίας.

Καλά! είπεν ή "Αννα και έστέναζεν άνακουστικά. "Όστε ο Πνευματισμός είναι κάτι ψεύτικο;

— Άπολύτως. Είδες ποτέ σου καλικαντζάρους; Χριστός και Παναγία! μακριά από τη γυναίκα, είπεν ή κερά Μαριγώ, που άκουε την όμιλία από την πόρτα που έστέκετο και έτρεξε να σταυροκοπήση το κρεβάτι της κυρίας της.

Μή φοβήσαι, κερά Μαριγώ, και δεν υπάρχουν καλικαντζάρου, όπως δεν υπάρχουν και πνεύματα.....

Η "Αννα άνέκτησεν άμέσως την εύθυμίαν της και ή βραδεία που είχε άρχισει κάπως μελαγχολικά έτελείωσεσεν εύθυμα.

Η κερά Μαριγώ είχε βάλει κάστανια εις το μαγγάλι, τα κάστανια άρχισαν να κτυπούν και

ο θεός περιπαίζοντας άρχισε να λέγη ότι ήσαν τα πνεύματα. Η κερά Μαριγώ έφοβήθηκεν εις τα σωστά, ένω ή "Αννα με μια μικροήμπρούτζινη τζιμπιδίτσα έτραβούσε τα κάστανια εις την στάκτη και εις κάθε ένα που εύρισκε, έπροσποιείτο ότι μετρά τα πνεύματα.

Η ΓΡΙΠΠΗ

Η γρίπη ή Ίμφλουέντσα είναι ασθένεια μολυσματική μεταδομένη εύκολότατα από άτομου εις άτομον. Παρουσιάζεται συνήθως υπό μορφήν επιδημίας, κατά πάσαν εποχήν και εις όλα τα κλίματα, και όχι μόνον ταχύτατα λαμβάνει διαστάσεις μεγάλας άλλ' εξακολουθεί να να ύπάρχη επί πολλά έτη.

Η γρίπη ήτο γνωστή από παλαιότατον χρόνον άλλ' έφέρετο υπό διάφορα όνόματα. Η πρώτη έισβολή της εις την Ευρώπην αναφέρεται κατά το 1173. Άλλ' ή όνομασία της γρίπη ή Ίμφλουέντσα μόνον από το 1742 ήρχισε να χρησιμοποιήται. Οφείλται δε αυτή εις μικρόβιον ειδικόν ανακαλυφθέν το 1892 υπό του Pfeiffer.

Αί εκδηλώσεις της γρίπης είναι ποικίλαι πάντοτε όμως εισβάλλει άποτόμως. Ο άρρωστος αισθάνεται άιφνιδίως μεγάλην κόπωσην όρχονται παρνίσματα, κατάρρους των όφθαλμών και της ρινός, βήχας ξηρός και έπίμονος. Ταύτα έπακολουθοϋν πόνοι έντονοι της κεφαλής, ρίγη ο πυρετός φθάνει 39⁰—39,5⁰ με μικράν πρωϊνήν ύφεσιν. Η όρεξις εξαφανίζεται ένθ ή δίψα αυξάνει, ή δε γλώσσα είναι ξηροτάτη. Εις τας βαρύτερας μορφάς ή γρίπη δεν περιορίζεται έως έδω, ή βρογχίτις αναφαίνεται όχι δε σπανίως ή βρογχοπνευμονία. Άτυχώς δε έντοπιζόμενα τα βρογχικά φαινόμενα εις τας κορυφάς των πνευμόνων μάς παρέχουν την ύποψίαν άρχομένης φυματώσεως. Επίσης και αί εκ γρίπης πλευριτίδες ξηραί, όρρώδεις, πυώδεις δεν είναι σπάνια, ως και αί μυοκαρδίτιδες και περικαρδίτιδες. Εις άλλας περιπτώσεις τα νευρικά φαινόμενα είναι έντονότατα και τότε έχομεν κεφαλαλγίαν, ως και όπισθότονον, παραλήρημα, έμέτους. Τα φαινόμενα δε ταύτα έπιτείνονται τόσο, ώστε φοβούμεθα μηνγγίτιδα, ή όποία δεν είναι άπίθανον να έπέλθη και ως έπιπλοκή.

Και εις τα πεπτικά όργανα έντοπιζόμενη ή γρίπη όχι σπανίως, μάς παρουσιάζει κοληκούς άφορήτους διαρροίας, έμμέτους ώ και πάντα τα λοιπά όργανα δύναται επίσης να παρουσιάσωσι βαρέα συμπτώματα, ως ή ώτίτις, ή όποία καταλήγει συνήθως εις άπόστημα του ώτός, νεφρίτιδα, διαφόρους παραλύσεις ως εκ της προ-

Κίνησις στρατευμάτων εις τὴν Τραπεζούντα.

σβολῆς τῶν νεύρων, τάσεις αἱμορραγίας, ἔξανθήματα διάφορα κλ.

Ἡ γρίπη δὲν εἶναι ἐκλεκτική. Προσβάλλει ἀμφοτέρω τὰ φύλα ἔξ ἴσου καθὼς καὶ πάντα τὰ ἐπαγγέλματα. Σπανίζει μόνον εἰς τὰ ἀπὸ 2—6 ἐτῶν παιδιά, ἀλλὰ εὐκόλως προσβάλλει τοὺς νέους καὶ ἠλικιωμένους εἰς τοὺς ὁποίους καὶ καθίσταται πλέον ἐπικίνδυνος ὡς εὐρίσκουσα τὸν ὄργανισμὸν αὐτῶν ἀσθενέστερον. Δὲν ἀποκλείεται δὲ ὁ προσβληθεὶς μίαν φορὰν νὰ προσβληθῆ καὶ πάλιν συνήθως μάλιστα οἱ πάσχοντες νόσημα τῶν πνευμόνων εἶναι καὶ οἱ εὐκολώτερον προσβαλλόμενοι. Ἡ ἀνάρρωσις ἐκ τῆς γρίπης εἶναι πάντοτε μακρὰ ὅσον καλοῆθης καὶ καὶ ἂν εἶναι ἡ μορφή της.

Ἡ γρίπη ἔχει μόνον μεταδίδεται εὐκόλως ἀπὸ ἄτομον εἰς ἄτομον ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς χρήσεως ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ἀσθενῆς πάσχων ἐκ γρίπης. Ἐπειδὴ δὲ καὶ διὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος μεταδίδεται εὐκόλως πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὴν ἔξοδον ἐν καιρῷ ἐπιδημίας, τὰς πρωϊνὰς καὶ ἑσπερινὰς ὥρας ὅτε ἐπικρατεῖ ὑγρασία ἢ ὁποῖα εὐνοεῖ μεγάλως τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ μικροβίου τῆς γρίπης.

Θεραπεία. Ἄμα τῇ εισβολῇ ὁ ἄρρωστος νὰ λάβῃ καθαρτικόν, ἰδίως ρετσινόλαδο, κινίνην καὶ ἀφαιψίμα ἀλθαίας ἢ φυλῦρας. Ἀναλόγως δὲ τῶν ἀναφανέντων ἐπιπλοκῶν ἢ ὅλην θεραπεία θὰ κανονισθῆ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ.

ΑΝΘΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Ἱατρός.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ποτὲ βεβαίως δὲν συνέπεσε νὰ ἀνταποζοινοῦνται ἓνα ὄνομα μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅσον τὸ ὄνομα ποῦ συμβολίζει τὴν ἰδέαν τοῦ χριστιανισμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα ἢ ὁποῖα τὸ φέρει.

Ἡ κ. de Sainte-Croix χωρὶς νὰ ἀνήκῃ εἰς κανένα τάγμα μοναχῶν καὶ χωρὶς νὰ περνᾷ τὴν ζωὴν της εἰς προσευχάς, εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀπόστολος τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰς δυσκολώτερας ἐφαρμοζομένας θεωρίας καὶ ἀρχάς του.

Δι' αὐτὸ καὶ εἶνε ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην θαυμαστή ἢ δράσις της καὶ τὸ ὄνομά της θὰ καταλάβῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀλτρονισμοῦ τὴν μᾶλλον ἐξέχουσαν καὶ ἐπιφανῆ θέσιν. Φεμινίστρια ἀπὸ τὰς δραστηριωτέρας, δὲν ἠσχολήθη εἰδικῶς οὔτε μὲ τὴν γυναικίαν ψήφον, οὔτε μὲ τὰ ἄλλα σχετικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὰς φεμινίστριας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Μέλος ἐν τούτοις ἀπὸ τὰ ἐπιφανέστερα ὅλης ἀδιακρίτως τῆς φεμινιστικῆς κινήσεως, εἶνε γενικὴ γραμματεὺς τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς λαίδης Aberdeen Διεθνoῦς Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν μὲ τὸ ὁποῖον καὶ αἱ Ἑλληνίδες συνδεόμεθα διὰ τοῦ ἰδικοῦ μας Ἐθνικοῦ Συνδέσμου.

Δὲν ὑπάρχει συνεπῶς κλάδος τῆς γυναικείας ἐκπολιτιστικῆς καὶ μετορρυθμιστικῆς δράσεως, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ εἶνε ξένη. Ἐκεῖνο ὅμως, διὰ τὸ ὁποῖον ἔχει ἀμέριστον ὅλον τὸν θαυμασμὸν τοῦ πολιτισμένου κόσμου καὶ θὰ ἔχη εἰς τὸ μέλλον τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἀνθρωπότητος, εἶνε οἱ ἀγῶνες της καὶ ἡ συστηματικὴ δράσις της πρὸς

H κ. AVRIL DE SAINTE-CROIX

καταπολέμησιν τῆς σωματεμπορίας, τοῦ στίγμα-
τος αὐτοῦ καὶ τῆς ἐντροπῆς τοῦ συγχρόνου πο-
λιτισμοῦ.

Διότι εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, ὅπως καὶ εἰς τόσα
ἄλλα δυστυχῶς, ὁ πολιτισμὸς ἔχει χρεωκοπήσει.
Οἱ σκλάβοι τῶν παρελθόντων αἰώνων, περὶ τῶν
ὀπρίων γίνεται λόγος, ὡς περὶ τῆς πλέον βαρ-
βάρου ἐκδηλώσεως τῶν χρόνων ἐκείνων, εἶνε
τίποτε ἀπέναντι τῆς σκλαβιάς γυναικῶν καὶ
παιδιῶν τῆς ἐποχῆς μας, τὴν ὁποίαν εἰς εὐρυ-
τάτην κλίμακα διεξάγουν σωματέμποροι ἄνδρες
καὶ γυναῖκες.

Καὶ τὸ κακὸν δὲν περιορίζεται δυστυχῶς, ἕως
ἐδῶ. Οἱ νόμοι, τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα, αἱ προλή-
ψεις καὶ αἱ ἐσφαλμέναι ἀντιλήψεις συντελοῦν
εἰς ἐπίτασιν τοῦ φοβεροῦ κακοῦ. Διὰ τὰ θύματα
τῆς σωματεμπορίας δὲν ὑπάρχει συνήθως οἶκος
καὶ ἔλεος. Κανεὶς δὲν ἐξετάζει, οὔτε θέλει νὰ
ἐξετάσῃ ὅτι μία γυναῖκα ποῦ ἐξέπεσεν, ὑπῆρξε
ποτὲ ἓνα πλάσμα ἀθῶον καὶ ἔντιμον, ἀλλ' οὔτε
νὰ ἀναζητήσῃ καὶ ν' ἀνεύρῃ τὰς παγίδας ποῦ
ἀνοίγονται εἰς κάθε βῆμα τῆς νέας ἡλικίας διὰ
νὰ ταφοῦν μέσα εἰς αὐτὰς ἡ ἀθωότης καὶ ἡ
πλέον αὐστηρὰ ἠθική.

Ἡ κ. de Sainte Croix τὴν ὁποίαν κατ'
αἰτὰς φιλοξενουῖμεν εἰς τὴν πόλιν μας, εἶνε ἀπὸ
τὰς πρωταγωνιστρίδας τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, τὸ
ὁποῖον συνδέεται ἀρρήκτως μετ' αὐτὴν τὴν δη-
μοσίαν ἠθικήν, μετ' αὐτὴν τὴν ἀσφάλειαν τῆς
οἰκογενειακῆς τιμῆς ὅλων περιόπου τῶν κοινωνι-
κῶν τάξεων.

Ἡ κ. de Sainte Croix εἶνε πρόεδρος τοῦ
Τμήματος τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου κατὰ τῆς
σωματεμπορίας, καὶ εἶνε ἡ πρώτη καὶ μόνη γυ-
ναῖκα, ἣτις μετέχει ὡς μέλος τῶν ἐπιτροπῶν τῆς
Βουλῆς καὶ Γερουσίας τῶν δημοσίων ἠθῶν εἰς
τὴν Γαλλίαν, εἰς τὰ εἰδικὰ παιδικὰ δικα-
στήρια καὶ εἰς πᾶν ὅτι συνδέεται μετὰ τὰ δημόσια
ἥθη.

Ἔχει περιηγηθῆ ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἔχει
παρουσιασθῆ ἐνώπιον Αὐτοκρατόρων καὶ Βα-
σιλέων, ἐνώπιον Αὐτοκρατορισσῶν καὶ Βασιλισ-
σῶν, ἐνώπιον Κυβερνητῶν καὶ ἐπισήμων ἀντι-
προσώπων, ἔχει διοργανώσει συνέδρια, ἔχει ὁμι-
λήσει, γράψει, προσηλυτίσει μετὰ τὴν δύναμιν
καὶ τὴν πειθῶν καὶ τὸσον ἀκαταμάχητα ἐπι-
χειρήματα, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ἀποτελέσματα ἀπροσ-
δόκητα.

Διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς τὴν εὐεργετικὴν
δράσιν τῆς ἐπιφανοῦς αὐτῆς γυναικός, ἀρκεῖ νὰ
σημειώσῃ ὅτι εἰς τὸ συγκληθὲν πρὸ πενταετίας
περίπου συνέδριον εἰς Μαδρίτην κατὰ τῆς σω-
ματεμπορίας ἐπετεύχθη διὰ νόμου ἡ κατάργησις

τῶν εὐαγῶν οἴκων, ἦν αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Ἄλ-
φόνσος ὑπεστήριξε, προσηλυτισθεὶς καὶ αὐτὸς
εἰς τὰ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα τῆς κ. de
Sainte Croix.

Ἀλλὰ μήπως εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερ-
μανίαν, τὴν Σουηδίαν, Νορβηγίαν καὶ Δανίαν
δὲν ἔγειναν αἱ αὐταὶ ἐνέργειαι καὶ δὲν ἐπετεύ-
χθησαν πρὸ πολλοῦ ἤδη τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα,

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ ἰδέα ἐκαλλιεργήθη μετὰ τό-
σῃ ἐπιμονῇ, ὥστε ἐθεσπίσθησαν νόμοι, ἔγει-
ναν μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι ἄγουν εἰς τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας τῆς γυναι-
κός, ἡ ὁποία καταλλήλως καὶ ἐγκαίρως καθοδη-
γουμένη καὶ προστατευομένη, θὰ προτιμήσῃ εἰς
τὸ μέλλον νὰ κερδίξῃ μετὰ τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία
θὰ τῆς παρέχεται τὸ ψομί της, παρὰ νὰ σύρεται
ράκος ἐντροπῆς εἰς τὰς μεγάλας λεωφόρους.

Ἡ κ. de Sainte Croix εἶνε ἡ ἰδρύτρια
τοῦ πρώτου Ἀσύλου τῆς σωτηρίας νέων γυναι-
κῶν, αἱ ὁποῖαι, ἀφοῦ παρεσύρθησαν, τίς οἶδε
θύματα ποίων περιστάσεων σπεύδουν νὰ σωθοῦν
εἰς τὸ Ἄσυλον καὶ καταρτίζονται εἰς ἔργα ἀνά-
λογα μετὰ τὴν ἰδιοφυίαν καὶ τὴν πνευματικὴν τῶν
ἀνάπτυξιν, διὰ νὰ ἀποδοθοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν
ἔντιμοι γυναῖκες, πολλάκις ὡς λέγει, ἔντιμοτα-
ται καὶ τόσον τοῦ καθήκοντος, ὥστε νὰ προ-
καλοῦν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν κατάπληξιν τῶν
ἐποπτριῶν κυριῶν τοῦ Ἀσύλου.

Ἡ κ. de Sainte Croix ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ
γυναικεῖα ἰδρύματα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁμολογεῖ
ὅτι, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, ἡ γυναικεῖα
δράσις τῆς πόλεός μας καὶ τὰ ἐπιτευχθέντα ἀπο-
τελέσματα ὄχι μόνον δὲν ὑπολείπονται, ἀλλὰ εἶνε
ἀνώτερα πολλῶν ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα Εὐρωπαϊκὰ
κέντρα.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΤΑΞΙΔΙΑΡΙΚΑ ΠΟΥΛΙΑ

Ἦ ταξιδιάρικα πουλιά, ποῦ φεύγετε καὶ πάτε,
Μὲ μιὰ φωνή, παράπονο, μετὰ μιὰ κραυγή, στριγγιά,
Μέσ' ὅστιν καρδιά μου θύμισες ἀξέχαστες ξυπνάτε
Γιὰ περασμένους μισεμοὺς καὶ ὄνειρα παλιά.

Μέσ' ὅστιν καρδιά μου σπέρνετε βαθύτερη μιὰ θλίψη
Γιατὶ θυμοῦμαι κάθε τί π' ἀφήγα, κάθε τί
Γιὰ περασμένους μισεμοὺς, μιλήστε μου ἀπ' τὰ ἔψη
Μὰ γὰ ὅσους εἶναι νάρθουνε, μὴ μοῦ μιλάτε. μή.

Μ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΩΜΟΥΣ ΤΟΥ κ. Κ. ΠΑΛΑΜΑ

ΕΥΡΩΠΗ

Ἄτιο πόλεμος γαῖν ἅπασαν ἔχει

ΚΑΛΛΙΝΟΣ (Ἀποσπάσματα)

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ Ἀνατολή ἀλαφιάζεται, καὶ ἡ Δύση
μιὰ φλόγα, καὶ τραβάει στὰ μισουράνια.
Λύκοι οἱ λαοί. Τροχίζουνε τὰ Μίση
τὰ γαταγάνια.

Τοῦ Βαοβάρου τὸ ξέσπασμα οἱ αἰῶνες
γίγαντεμένο μᾶς τὸ ξαναδίνουν.
Ἦκεανοὶ! Καστροκάραβα γοργόνες,
καὶ καταπίνουν.

Γιὰ ποιὸς δυνάστες καὶ γιὰ ποιὸς κορῶνες
στῆς γῆς δουλείαν τὰ ἔγκατα ποιοὶ μάγοι;
Τρέμουνε τὰ πυργοκάραβα οἱ λιμῶνες
καὶ τὰ πελάγη.

Στρέγει τοῦ ὄνειρου τῶναιρό, καὶ πάει
μετὰ τοὺς αἰτοὺς ἀερόπλανος, μὰ ὦ νίκη!
ὁ ἄνθρωπος, κύριος τοῦ γλαυκοῦ, σκορπάει
καὶ ἐκεῖ τὴ φρίκη.

Τῆς νύχτας Νιβελοῦγγοι ὡς νὰ ξαφνίζου
τοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς... Τοῦ Ρήνου ὁ νεροκόρως,
δέρουν καὶ ἔσας καὶ ὅσας παραστρατίζου
τεράστιες μπόρες.

Ὁ Σιγφρίδος, ὁ ἥρωας χρυσομάλλης
ἀνθρώπους γονατίζει καὶ στοιχεῖα.
Ὁ πόλεμος τῶν κόσμων εἶναι ὁ κράλης,
κράλισσα ἡ Βία.

Ἦ Ἀγγλοσαξῶνοι, Φράγκοι, Οὔγγροι, Ἦ Ἀλαμάνοι,
ὄχνητρα Εὐρώπη, τὰ φουσάτα δράκοι,
οἱ ξεθεμελιωτὲς ἐδῶ εἶν' Οὐλάνοι
καὶ ἐκεῖ Κοζάκοι.

Ἦ Ἀπ' τῆς στέππας τὰπέραντα νὰ ὁ Σλαῦος,
ἀπέραντη μασιά, τοῦ ὀλέθρου τάμα.
Ἦ λευτεριά τὸ φάντασμα εἶναι, ὁ σκλάβος
εἶναι τὸ πρᾶμα.

Σχαντιναοὶ, Ἦ Ἑλβετοί, Λατίνοι, Ροῦσοι,
ὁ μάργος Πολωνός, Ἦ ρωίσινα Φλάντρα,
μικροὶ μεγάλοι, ἐμπρός γιὰ τὸ γιουρούσι,
ὄρηι ἐνὸς ἄντρα.

Στὸ θρόνο σου χτυπιέσαι ἀνταριασμένη
θεῶν ποῦ σβύνουν ὁ λάτρισσα Ἦ Πατία,
τοῦ Γάλλου δέσποινα, αἰματοθρεμμένη
Δημοκρατία!

Ταραζεται τὸ βόσγιο μετερίζι,
καβαλάρισσ' ἀλίγιστη, ὄργη θεία,
Παρία εὐγενικά, ὅσας φοβερίζει
ἡ Βαλκυρία.

Τῶν καιρῶν ὁ προφήτης, Ταμερλάνος·
σκιάς ὄναρ τῆς εἰρήνης ὁ Μεσσίας,
τετράπλατος κριτής, ὁ Ἀμερικάνος,
καὶ τῆς Ἀσίας

ἀσκητεῦτες θησαυριστὲς Ἦντιάνοι,
ὁ Κίτρινος, ὄρθος ὄκεανίτες,
καρμανίτες, ἡ Ἀφρική, τουράνοι,
ἄρειοι, σημίτες,

οἱ Πολιτεῖες ποῦ τις φιλεῖ ὁ Ἀδρίας,
ὁ Ρουμάνος, τὰδέρεφι ὁ Σέρβος, φράχτης·
—Χυμώντας ἄς μουγγρίζῃ τῆς Ἀουστρίας
ὁ καταρράχτης!

Βόσγια βουνά, Καρπάθια, ὁ Αἴμος! Ράχες
καὶ ζυγοὶ σειένται· οἱ θάλασσες οὐρλιάζουν,
τῶν πέντε Ἦπείρων οἱ ὄργητες καὶ οἱ ἀμάχες
πάσκα γιορτάζουν.

Μὰ ὁ Βρεττανὸς μετὰ τὸ θαλασσομάχο
σκῆπτρο του ποῦ τὰ κύματα προστάζει,
ποιῶν Καισάρων τὸ δέσιμο στὸ βράχο
ξανά ἐτοιμάζει;

Καὶ ὁ Τοῦρκος μετὰ τὸ δόντια τὰ σκυλίσια
ποῦ σὲ κρατᾷ, καὶ σὰν κλαημοῦ κοιλάδα
σὲ κάνει, Ἦ Ἀνατολή, γῆ παραδείσια,
καὶ ἡ μάννα Ἦλλάδα,

τῆς δάφνης πάντα ὄνειροπλέχτρα, πλάι
στὸν Κυβερνήτη καὶ στὸ Βασιλιά της.
—Κέρωσε ἡ Πλάση, αὐτιάζεται, βαστάει
τὴν ἀναπνία της.

Ο ΣΤΟΧΑΣΤΗΣ

Μὰ ὁ στοχαστής, Ἦ ποῖα ἡ ψυχὴ του, καὶ ὅποια
φυλὴ τοῦ δίνει τὸ αἷμα του, ἀγναντεύει
ἀπὸ τὰ γαληνά του κατατόπια,
καὶ δὲν κιοτεύει.

Μὲ τοῦ ἔλεους τὸ σπάρασμα, τοῦ τρόμου
τὸ πάγωμα, τὸ χαιρέται στὸ κλῆμα
καὶ στὸ χαμὸ, μελετητῆς τοῦ Νόμου,
τὸ μέγα δρᾶμα.

Μὰ ὁ στοχαστής, ὅποια ἡ ψυχὴ του, καὶ ὅποια
φυλὴ τοῦ δίνει τὸ αἷμα του, κρατιέται
στὰ βαθιὰ γαληνά του κατατόπια,
καὶ συλλογιέται:

Γεράματα οὔτε καὶ ξανάνιομα οὔτε,
ἴδια, Εὐρώπη, ὁ Νόμος, καρχάριας,
πάντα ἓνα τὸ περπάτημα—τάκοῦτε ;—
τῆς Ἱστορίας.

Τοῦ δυνατοῦ, ὃ ἀδύνατε, συντριμμι,
καὶ κάποτε—ἄ! παρηγορήσου—ταίρι
τοῦ δυνατοῦ συχνά κ' ἐσύ, Ἐπιστήμη,
τὸ τυφλὸ χέρι.

Ὁ Πόλεμος, τῶν πάντων ὁ πατέρας ;
Μυνητέρα πλούσιας βλάστησης ἢ λάβα ;
Πῶς θὰ πιαστῇ τὸ πλάσμα ἀπὸ τὸ τέρας ;
—Ποῦς ξέρει ! Τράβα.

Κι' ἂν κάποιο σαρκωθῇ ὄνειρο μεγάλο,
καὶ κόσμο νέο τινάξῃ ἢ τρικυμῆ,
καὶ στυλωθῇ κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸ σάλο
ἢ Εὐρώπη, Μία,

κι' ἂν τὸ κράτος μᾶς ἄλλης Κοινωνίας
θεμελιωθῇ στῶν ὄλων τὰ ρημάδια,
πάντα θὰ καίς, δαυλὶ τῆς Ἐρινύας,
μέσ' στὰ σκοτάδια.

Δύναμη ἂν ἔρθῃς μᾶς πρὸ δίκαιας γένας
στὰ ἐρείπια Κράτη καὶ στῶν θρόνων τᾶδεα,
πάντα οἱ σκληροὶ καὶ οἱ μαλακοί, ὁ ποιμένας
καὶ τὰ κοπάδια,

[ἔχτος ἂν μέλλεται σου, ἄνθρωπε, κἀτι,
πὸν κ' ἐσύ, Ἱστορία, δὲν τὸ προσμένεις,
ἀπίστευτο ξετύλιμα στὸ μάτι
τῆς Οἰκουμένης !]

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ὁ ποιητής. Μέσ' στὰ σπλάγχνα του σπαρμένους
θαματοργῶδες τοῦ ὄνειρου πιάνει ὁ σπόρος
κ' εἶναι σὰ νοῦς ἐστατικῶς παρμένος
πτερουγοφόρος.

Κάτου ἀπὸ τὰ φτερούγια του πλάσμάτων
ὠραίων γιὰ τὸ στίχο του ὅλα εἰκόνας,
τὰ ρόδα τᾶπριλιοῦ καὶ τῶν ἀμαμάτων
οἱ λεγεῶνες.

Καὶ μηδὲ τοῦ πολέμου τὸ κανόνι
καὶ μήτε ὁ γοργοπόταμος τοῦ αἵματου
δὲν τοῦ μαραίνουσι τᾶνθος πὸν μυρώνει
τὰ σωθικά του.

Κ' ἐγὼ πιστὸς τοῦ τραγουδιοῦ, γιὰ τοῦτο,
δὲν τρέμω σὰν παιδί μπρὸς στὸν Ἄραπη,
—Στὴ φλόγα καὶ στὸ φόνο καὶ στὸ κνοῖτο
σὲ φέρνω, Ἀγάπη !

Τάχνάρια ἀπὸ τὰ πόδια σου καινούρια
φωτίσματα γιὰ τὰ πατήματά μου,
γέλιο εἶν' ἀγούλας τῆς φωτιᾶς σου ἢ φούρια
στὸ βράδιασμα μου.

Τὰ μάτια σου, τοῦ ὠραίου ὃ βρουσομάννα,
μέσα τους ὅλα ὠραία τάντιφεγγίζουν.
Νά ! τῶν Τσάρων οἱ αἰτοὶ μὲ οὐρανοπλάνα
φτερὰ ἀρμενίζουν,

ὁ πόλεμος, καθὼς τὸν ἀγναντέψης,
γίνεται κάτου ἀπ' τὴ ματιά σου ἀνάμα,
ὁ Γερμανὸς τῆς πράξης καὶ τῆς σκέψης
εἶναι τὸ θᾶμα,

ὅπου Τολστόηδες, ὅλα εὐλογημένα,
ὅπου Γκαίτε, φῶς ὅλα καὶ σοφία.
Μὰ ἐμένα εἶν' ὄλ' ἢ ἀγάπη μου γιὰ σένα
τώρα, ὃ ΓΑΛΛΙΑ !

Πρῶτα τῆς θείας Μητέρας μου τὸ γάλα
κ' ὕστερα ἐσὺ τῆς ἔρημος τὸ μάννα,
ἐσὺ χαρά, ὁδηγήτρα ἐσὺ δασκάλα,
ἐσὺ ἄλλη μάννα.

Τὰ κοσμοπατημένα χόματά σου
δὲν πάτησα, δὲ μ' ἔλουσες, Σηκουάνα,
τοῦ τραγουδιοῦ μου φέγγος τὸ ὄραμά σου,
ἐσὺ ἄλλη μάννα.

Ὡ κελτικὲς βαλανιδιὲς καὶ ὃ κρῖνοι
γαλατικοὶ σὲ λυρικά Παρίσια
μὲ τοὺς Οὐγκῶ, μ' ἐσᾶς, ὃ Λαμαρτινοί,
φτερά, μεθύσια !

Καὶ κρασί μὲ κεράσανε καὶ ἀψώσου»
μοῦ εἶπαν — Ντάντηδες, Νίτσε, Ἴψεν, οἱ
[Σαιξπηροί,
μὲ τὰ ἱερά τους χέρια στὸ δικό σου
χρυσὸ ποτήρι.

Παιδί. Κ' ἐσὺ πρωτάστραφες ἐμπρός μου
τοὺς εὐρωπαϊοὺς ξεσκίζοντας τοὺς χάρτες
μὲ τοῦ λόγου τοὺς Μιραμπῶ, τοῦ κόσμου
τοὺς Βονοπάρτες.

Δὲν εἶσαι γιὰ τοῦ τάφου τὸ σκουλήκι,
οἱ θεοὶ σου ζοῦν, μ' αὐτοὺς κ' ἐσύ, Ὑπατία,
σὰν τὴ Δόξα μ' ἐσὲ ἄμποτε καὶ ἢ Νίκη,
Δημοκρατία !

(Ἀπὸ τοὺς Βομοὺς τοῦ κ. Κωστή Παλαμᾶ).

ΔΥΟ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Α'.

Τὰ «Εἰδύλλια».

Δι' ἀρχαϊκοῦ τίτλου, «Εἰδύλλια» ἐπιγράφει
ὁ κ. Δροσίνης τὰ νεωστὶ ποιήματά του, ἂν
καὶ φέρουν τὸν γνησιώτερον τύπον δημοτι-
κῆς ποιήσεως, ὡς ἀνάδοχος παρέχων εἰς τὸ
ἐν τῇ κολυμβήθρα νεογνὸν ἐκ τῆς εἰδωλολατρικῆς
ἀρχαιότητος τὸ ὄνομα. Ὁ τίτλος οὗτος ἀρμόζε-
ται πρὸς τὴν φύσιν τῶν ποιημάτων αὐτῶν εἶνε
γραμμένα μὲ εἰδυλλιακὴν ἀφέλειαν, θέλγουσαν
διὰ τῆς ἀπλότητος, μοσχοβολοῦν ἀγροτικὸν ἄ-
ρωμα, συγκινοῦν διὰ τοῦ μύθου, ἐντυπῶνται διὰ
τοῦ διαλόγου. Οὐδεὶς δὲ κίδυνος μήπως τὰ ἀ-
πλοῦκὰ Τραγοῦδια τοῦ χωριοῦ καὶ τὰ Λόγια
τῆς γρηᾶς δισφορήσωσιν ἢ γελοιοποιηθῶσιν
σφραγιζόμενα, χωρικά ἐκεῖνα καὶ ἀπέριττα, ὑπὸ
τοιούτου ἀκαταλήπτως δι' αὐτὰ ἀρχαίζοντος
γνωρίσματος· διότι, νομίζω, ὅτι μεταξὺ τῶν
δημοτικῶν ἡμῶν ἀσμάτων — ἐν οἷς συγκαταλέ-
γονται γνήσια τούτων τέκνα καὶ τοῦ κ. Δροσίνη
τὰ ὑπ' ὄψει ἄσματα—καὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνι-
κῆς ποιήσεως ὑφίσταται σχέσις οἷα δὲν ὑφί-
σταται μεταξὺ τῆς τελευταίας ταύτης καὶ τοῦ
μᾶλλον καθαρολογούντος τὴν γλώσσαν ἐκ τῶν
παρ' ἡμῖν ποιητῶν τὴν ἀλήθειαν δὲ ταύτην
κάπως ψηλαφητότερον ὑποδεικνύει ὁ γράφας
τὰ «Εἰδύλλια» διὰ τῶν σελίδων ἃς ἀποκαλεῖ
Ἀρχαίους στίχους· εἰς τοὺς ἀρχαίους στίχους
τοῦ Θεοκρίτου τοῦ Μόσχου, τοῦ Ἀνακρέοντος
καὶ τῶν λυρικῶν τῆς Ἀνθολογίας, τοὺς ὁποίους
παραθέτει μεταφρασμένους εἰς τὸ δημῶδες ἰδί-
ωμα, ἢ ἀπόστασις ἐξαφανίζεται, παραμένουν
δὲ μόνον ἢ ὑγιᾶς αἰσθητικότης, ἢ διαύγεια, ἢ
πλαστικότητα, ἢ χάρις, κοινὰ γνωρίσματα τῆς
τε δημῶδους καὶ τῆς κλασσικῆς ποιήσεως· οὕτως
εἰς τὴν ἐκδημοτικιστικὴν τῆς ἀρχαίας ποιή-
σεως ὑποφαίνεται ἡ κλασσικότης τῆς ἡμετέρας
δημοτικῆς Μούσης.

Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Δροσίνη τοῦτο ἐνέχει
τὸ ἰδιαιτέρον γνώρισμα, ὅτι εἰς πάσας σχεδὸν
τὰς σελίδας αὐτοῦ ζωογονεῖται ὑπὸ πνοῆς ἀ-
κραιφνῶς ἑλληνικῆς. Καὶ ἡ Λαμπηδόνα, τὸ ὑ-
ποκειμενικώτερον καὶ αἰσθηματικώτερον τῶν ἀ-
σμάτων του, βασίμ ἔχει χαρίεσσαν τοῦ λαοῦ δο-
ξασίαν ὡς νὰ τραγουδῇ ὁ ποιητὴς τὴν φίλην του
χάριν τοῦ μυθολογικοῦ ἄνθους καὶ ὄχι τὸ
ἄνθος χάριν τῆς φίλης του. Ὁ κ. Δροσίνης
δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ εἰς τὴν ἡβῶσαν ποι-
ητικὴν σχολὴν, ἥτις—ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ
τὴν κατὰ παράδοσιν στιχογραφίαν, ἣν ἤσκη-
σεν ὀλόκληρος ποιητικὴ γενεά, ἐκτὸς τινῶν ἐ-

ξαιρέσεων, μὴ δυναμένη ν' ἀνέλθῃ μήτε μέχρι
τῆς φιλοσοφικῆς διανοίας τοῦ Δημητρίου Πα-
παρηγοπούλου, μήτε μέχρι τῆς αἰσθηματικῆς
ἐμπνεύσεως τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου, ἀλλὰ
μόνον τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν προσοικειομένη,
καὶ ἐνδουμένη μὲ τὰ ράκη των,—εἰσέρχεται εἰς
ἀτραπὸν, ὀλιγώτερον μὲν θορυβῶδη καὶ ἐπιδει-
κτικὴν, ἀλλὰ περισσότερον παρθενηκὴν, μὴ πε-
πατημένην ἐν τοῖς πλείστοις, ἐν τῷ βάθει τῆς
ὁποίας διαυγῶς καθορῶσι τὸ φῶς τοῦ ἰδεώδους.
Ἐν τοῖς στίχοις των οἱ ποιηταὶ τῆς σχολῆς
ταύτης σπανίως εὐκαιροῦσι ν' ἀποκαλύψωσι
ρωμαντικὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα αἰσθάνονται
ἐντὸς τῶν., μυθιστορημάτων. ἢ νὰ διαχύ-
σωσι πατριωτικὸς κεραυνὸς, εἰς χιλιᾶκις ἐπα-
ναληφθέντα ἤχον· ἐν τοῖς στίχοις των προσπα-
θοῦσι παντοιοτρόπως νὰ κατοπτρίσωσιν ἐν ὡς
οἶόν τε εὐαρμόστῳ γλώσση ἀπλῶς καὶ ἀληθῶς
καὶ ἀνευ ὄγκου, μετ' ἐγκρατείας καὶ καλλιτε-
χνικοῦ αἰσθήματος, τὰς ποιητικώτερας πτυχὰς
τοῦ ἑλληνικοῦ βίου εἰς τὰς ποικίλας αὐτοῦ πα-
ραδόσεις, δοξασίας, προλήψεις, εἰς τὰ αἰσθη-
ματα, εἰς τὰ βασίνα, εἰς τὰς ἐλπίδας, εἰς τὴν
δόξαν ὀλόκληρον χρυσωρυχεῖον ποιήσεως, ἐξ ἐ-
κείνων, ἅτινα ἀπλείστως μεταλλεῦνται καὶ ἐ-
ξαντλοῦνται παρ' ἄλλοις λαοῖς ἀνεκμετάλλευ-
τον ἔτι παρ' ἡμῖν, δυνάμενον ν' ἀποκομίσῃ
θησαυροὺς εἰς ἀξίους μεταλευτάς καὶ χρυσὰς
χορδὰς εἰς τὰς λύρας των, ἂν ὄχι καὶ χρυσὸν
εἰς τὰ θυλάκιά των. Τῆς νέας Σχολῆς, ἢ ὁ-
ποία εὑρίσκεται ἔτι εἰς τὰ πρῶτα βήματα, ἀλλ'
ἔχει τὸ μέλλον πρὸ ἐαυτῆς εὐμύτερον τοῦ πα-
ρόντος, ὁ γράφας τὰ Εἰδύλλια εἶναι ὁ γενναι-
ότερον ἐργαζόμενος καὶ συμπαθέστερος τῷ
κοινῷ ἑταίρος.

Ἀνοίγοντες εἰκὴ τὸ ποιητικὸν τεῦχος τοῦ κ.
Δροσίνη σταματῶμεν πρὸ τῶν στίχων τῶν
ἐπιγραφόμενων «Τὰ λόγια τῆς Γρηᾶς». Ἐν
αὐτοῖς παρέχονται, ὡς πρωτόλεια εὐρυτέρας ἐρ-
γασίας, παραδόσεις τινὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ
ἐκ τῶν ὠραιότερων, ἀποτετυπωμένοι ἐν μαθη-
ματικῇ ἀκριβείᾳ, ὡς ἂν ὁ ποιητὴς εἶχεν ὀρκι-
σθῇ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου νὰ εἴπῃ τὴν ἀ-
λήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν περὶ αὐτῶν,
εἰς σύντομα ἀσμάτια. Δύο ὁδοὶ προέκειντο εἰς
τὸν ποιητὴν, ἐγκύπτοντα πρὸ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν
παραδόσεων· ἢ ἀφορμώμενος μόνον ἐξ αὐτῶν
ν' ἀναπλάσῃ καὶ ἐπεξεργασθῇ ἐν δημιουργικῇ
ἐργασίᾳ τὸν μῦθον κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς
Μούσης του, ἢ νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν πιστὴν αὐτοῦ
διατύπωσιν ἐν χρονολογικῇ εὐσυνειδησίᾳ. Ὁ
κ. Δροσίνης ἠκολούθησε τὴν δευτέραν ὁδόν, καὶ
ἀντὶ νὰ προσδέσῃ ἐπὶ τοῦ Πηγᾶσου του τὴν
«ἀσπροφορεμένην, τὴν χλωμὴν καὶ ἀραχιασμέ-

νη» καὶ ἡδύλαον γραίαν, τὴν πληροῦσαν τὰς ποιητικὰς του νύκτας, ἀρκείται ἀπομνημονεύων τὰς ἀπερίττους ἱστορίας της, ἃς ἐπὶ τοῦ προκεφάλου του ἔρχεται νὰ τῷ ὑποβάλη.

Τὰ «Λόγια τῆς Γρηᾶς» ἡδέως ἀναγινώσκονται, ἀλλὰ νομίζετε ὅτι κάτι τοῖς λείπει καὶ τὸ κάτι ἐκεῖνο εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἡ μουσικὴ· νομίζετε ὅτι ἔχουν ἀνάγκη νὰ συμπληρωθῶσι διὰ τῆς μελοποιήσεως, ὡς ἂν ἐγράψαν μᾶλλον διὰ νὰ ἄδωνται ἢ διὰ νὰ ἀναγινώσκονται. Ἐξ αὐτῶν ἡμεῖς διακρίνομεν τὸν «Γκιώνη», διὰ τὴν θαυμαστὴν ἀρμονίαν τοῦ ρυθμοῦ πρὸς τὸ θέμα, καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν διάταξιν τῶν λέξεων, οὐδεμιᾶς περιττεούσης, π.χ.:

Ἡ ἀρνάδες ἦρθαν ἔς τὸ κοπάδι πάλι
Κι' ὁ φονιάς τῆς βλέπει, στέκεται κλιμμένος,
Γέρονι τὸ κεφάλι
Μετανοημένος.

Ἐνθα, ὡς ἐν ταῖς λοιπαῖς στροφαῖς, τόσο ζωντανὰ ἐκφράζει ὁ ρυθμὸς τῶν δύο πρώτων στίχων τὴν ράθυμον ἐπάνοδον τῶν ἀμνάδων, καὶ τὴν ἐκ τῆς θέας των ἐντύπωσιν εἰς τὸν φονεῖα, καὶ τὴν λιποψυχίαν του, ματαιοῦντος, τὰ δύο ἔτερα, ὡσεὶ λιπόψυχα, στιχάρια. Ἄλλ' ἢ μουσικὴ ἐνίοτε ὑποκαθίσταται εἰς τὴν ποιησιν τῶν Εἰδυλλίων, ὡς τὸ Γ' θαλασσιῶν τραγουδι, μεθυστικὴν βαρκαρόλλαν, μὲ ὠραίας λέξεις καὶ ὁμοιοκαταλήξεις:

Γλυκὰ φροῦ ὁ μπάτης,
Ἡ θάλασσα δροσίζεται,
Ἰστὰ γαλανὰ νερά της
Ὁ ἥλιος καθρεφτίζεται.
Καὶ λὲς πῶς παίζουν μ' ἔρωτα
Πειῶντας δίχως ἔννοια
Ψαράκια χρυσοφτέρωτα
Σὲ κόματ' ἀσημένια.

Πανταχοῦ ἐν τοῖς «Εἰδυλλίοις» ὑποφαίνεται ἡ πατρὶς· ἀλλ' ἢ ἀρήιος πατρίς τοῦ μεγάλου Ἀγώνος εἰς μόνην τὴν «Κόρην τῆς Ρούμελης», τὸ ἀρχαιότερον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσθερέστερον, καθ' ἡμᾶς, ποίημα τῆς συλλογῆς. Τὸ ποίημα στερεῖται τῆς ἀναλόγου πρὸς τὸ θέμα δυνάμεως ἐκφράσεως Ὁ μαλακὸς καὶ οἰονεὶ ὄνειροπόλος ῥυθμὸς τοῦ ἐνδεκασύλλαβου, ἐν ᾧ ἐγράφη, ἀντιτίθεται δυσαρμόστως πρὸς τὴν κεραυνώδη γοργότητα τῆς περιγραφομένης ἐφόδου τοῦ ἤχου τῶν καρροφυλλίων, καὶ τῆς λεβεντιάς τῆς κόρης τῆς Ρούμελης· μολονότι τὸ δυσάρμοστον τοῦτο ἐκλείπει περὶ τὸ τέλος, ὅτε γλυκὰ γλυκὰ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐκπνέει λαβωμένη ἢ Ρουμελιώτισσα.

Ὁ Σπυρίδων Ζαμπέλιος, ὁ εὐρυμαθὴς καὶ ἔνθεος ἔξερωνητὴς τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ, ὑποβάλλων, ἐν τῇ «Πόθεν ἢ κοινὴ λέξις τραγουδῶν» μελέτῃ αὐτοῦ, τοὺς στοχασμούς του ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ποιήσεως, καὶ πειρώμενος νὰ

θέσῃ τὰς βάσεις νεωτέρας ἐθνικῆς ποιήσεως, συμφώνου «πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ γένους κρᾶσιν», ἀποφαίνεται ὅτι ὁ κλητὸς τῆς Ἑλλάδος ποιητῆς εἰς δύο στάδια θέλει ἔξαιρέτως εὐδοκιμήσει· εἰς τὸ δραματικὸν—δι' ὅπερ θεωρεῖ ἀπροετοίμαστον ἔτι τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὸ ἐπικολυρικὸν τοῦ μεσαιωνικοῦ τραγωδίου, τὰ μόνον κατὰλληλα καὶ πρὸς τὴν ἔμφυτον τῶν πλείστων διαθέσιν καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ γένους. «Τὸ πρῶτον, λέγει, τῆς ἐθνικῆς ποιήσεως στάδιον εἶναι δημοτικὸν αὐτὸ καθ' ἑαυτό, συνέχεια, ἢ μᾶλλον εὐκρατος ἀπομίμησις τῆς ἀνωμένου μεσαιωνικῆς ποιήσεως· στάδιον δημοτικὸν τὴν γλῶσσαν, δημοτικὸν τὸ νόημα, δημοτικὸν ὡσαύτως καὶ τὴν τέχνην». Ἡ εὐχὴ τοῦ μεσαιωνοδίφου τὸ πρῶτον ἦδη, μετὰ εἰκοσιπενταετίας πάροδον, ἀφ' ἧς διευτυπώθη, εὕρισκει ἡχώ.

συστηματικῶς καλλιεργηθεῖσα καὶ πραγματοποιηθεῖσα, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, εἰς τὰ 20 ποιήματα εἰς τοὺς 580 στίχους τῶν Εἰδυλλίων, τοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Τραγούδια τοῦ Χωριοῦ» ποιήματα, τῶν ὁποίων ἢ γλῶσσα εἶναι δημοτικὴ ὡς οἶόν τε πάγκοιου ἔχουσα τὸν χαρακτῆρα πρὸς τὸ Πανελλήνιον, δημοτικὸν τὸ νόημα, τουτέστιν ἀπλαῖ αἱ ἰδέαι, δημοτικὴ ἢ τέχνη, ἀπηλλαγμένη δηλονότι τῶν μεταφυσικῶν κρίσεων καὶ ἀφαιρέσεων. Ὁ κ. Δροσίνης ἀπεμιμήθη τὰ δημοτικὰ ἄσματα, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ἀπομιμήσει ἀποδεικνύμενος πρωτότυπος. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν μιμηταί· ἀφ' ἑνὸς οἱ τυφλοὶ καὶ παρωδοῦντες τὸν διδάσκαλον, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ δημιουργοὶ μιμηταί οἱ τιμῶντες αὐτὸν καὶ μετ' αὐτοῦ συνοξαζόμενοι. Τὰ «Τραγούδια τοῦ Χωριοῦ» ἀνιστῶσι μέσῳ ἡμῶν τὴν δημοτικὴν Μοῦσαν ἐν τῇ λευκοτέρᾳ αὐτῆς περιβολῇ, μὲ τὸ γλυκὺ μεϊδιάμα καὶ τὰς συμπαθεῖς βλέψεις της. Οἱ στίχοι των, δραπέντες ἐκ τοῦ παρθενικότερου λειμῶνος τῆς δημῶδους ποιήσεως, συνεπλέκησαν εἰς ἀνθοδέσμην, ὁποῖαν μόνον ὁ ἐπὶ πολὺ μελετήσας καὶ ἀγαπήσας τὰ δημῶδη ἄσματα δύναται νὰ συμπλέξῃ οὕτω. Τὰ «Τραγούδια τοῦ Χωριοῦ» ἡδύνουσι διὰ τῆς μελωδίας των καὶ συγκινοῦσι διὰ τοῦ δράματος, ὅπερ μόνον ἀνελίσσεται ἐν τοῖς πλείστοις αὐτῶν. Ὀλιγόστιχα, παριστῶσι πολλακίς ὀλοκληρον τραγωδίαν, ἢ ἐκφράζουσι δημῶδες τι αἰσθημα διὰ τῆς λυρικής ἐκείνης γοργότητος, ἣτις ἐπαφίνει εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου τὴν θελκτικὴν φροντίδα νὰ συμπληρώσῃ ὅσα λέγονται, ἐνῶ συγχρόνως ὁ στίχος ἀποδίδει πλήρη ἔννοιαν, εὐρωστος καὶ ἄρτιος, οὐδέποτε συμπληρῶν αὐτὴν ἐν τῷ ἀκολουθῶν. Τὰ μέτρα, γνησίως δημοτικά, ὁ ἐθνικώτατος δεκαπεντασύλλαβος καὶ ὁ δωδεκασύλλαβος τοσοῦτον

ὁμαλὸς καὶ ἀρμονικὸς ἐν τῷ δημῶδει ιδιώματι, εἰ καὶ μετεχειρίσθη αὐτὸν ὁ κ. Δροσίνης ὀλίγον ἀτημελήτως, ἀναπληροῦντα τὴν ἄλλειψιν τῆς οὐχὶ τοσοῦτ' οἰκείας τῇ δημῶδει ποιήσει ὁμοιοκαταληξίας διὰ τῆς τεχνικῆς κατατάξεως τῶν στίχων, συνθέσεως καὶ τοποθετήσεως τῶν λέξεων, διὰ τῶν περιπαθῶν ἐπαναλήψεων, διὰ τῶν συνιζήσεων, αἵτινες ὑγραίνοσι τὸν στίχον, ὡς ἢ δρόσος τὰ ἄνθη, ἐξ οὗ ἀναδίδεται μυστηριώδης μουσικὴ, πρὸ τῆς ὁποίας τὰ ὁμοιοκαταληκτικὰ θέλητρα παρίστανται ἀνωφελῆ παίγνια. Τοιαύτη ἢ μορφή τῶν ποιημάτων τούτων, τῶν ὁποίων ὅμως ἢ δροσερότης καὶ ἀφέλεια ἐπιμελῶς περιετεχνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· ἕκαστον αὐτῶν εἶναι καὶ μία βλαχοπούλα, ἀλλὰ μετὰ φιλαρεσκείας ἀνωτέρας ἑαυτῆς ἐνδεδυμένης τὴν πλουσιωτέραν, τὴν νυμφικὴν αὐτῆς ἐσθήτα, καὶ ἐνίοτε ἀφειδῶς βεβαρυμένην μὲ ὀλόχρυσά φλωρίδι καὶ ἄρματ' ἀσημένια.

Τὰ «Τραγούδια τοῦ Χωριοῦ» μεταφέρουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τῶν εἰδυλλιακῶν ὄχθων Αἰτωλικῆς τινος λίμνης, ἔνθα ὑπὸ τὰς δροσώδεις σκιὰς τῶν καλαμώνων καὶ τὰ βαθέα καταφύγια τῶν δασῶν, θερμὴν τινα δείλην, ἐνῶ αἱ ἀηδόνες ψάλλουσι καὶ ὁ Ἀράκυνθος διαγράφει ἐγγὺς μεγαλοπρεπῆ τὰ σχήματα τῶν κορυφῶν του, προστρέχουσιν εἰς τοὺς οἰκείους ἤχους τοῦ ταμπούρα καὶ χορεύουσι τὸν συρτὸν φουντωταῖς καὶ καμαρωμέναις ἀγρότιδες, πλήρεις ζωῆς καὶ εὐρωστίας, βοσκοπούλαις βεργόλιγες, ἀρχοντικαῖς παπαδοπούλαις, ἐπιχαρίτως φέρουσαι τὸ κεντιστὸ πονκάμισο, τὸ πλουμιστὸ σιγγοῦνι καὶ τὴν ποδιὰ τὴν κόκκινην καὶ τὰ γοργὰ γιορτανά, ἔνθα κρινοπάριοι καὶ χρυσόμαλλοι λυγερὰς τολμῶσι νὰ προσκαλέσωσιν εἰς ἀγῶνα κάλλους τὸν ἥλιον, ἔνθα τὸ ἐπὶ τῆς φλογέρας λιπόθυμον παράπουν τοῦ δυσέρωτος πιστικῶ πνίγεται ὑπὸ τὸν ἐνθουσιώδη παιᾶνα τοῦ γεροκλέφτη Σουλίου πρὸ τῆς ἐλευθέρως νεότητος:

Χαρὰ σὲ σᾶς, μωρὲ παιδιά, τῆς Ρούμελης ξεφτέρω,
Πῶχετε τώρα λευτεριά, ζωὴ χαριτωμένη.
Καὶ δὲν σᾶς σφάζουν τὸ γονιό, δὲν σᾶς χαιλοῦν τὴ
[σπήτια,
Δὲ σᾶς σφαλοῦν τὰς ἀδερφαῖς σὲ τούρικα χα-
[ρέμια...

ἔνθα εὐεῖδῃ κοράσια ἀναμένουσι τὰ μάγια τῆς ἀγάπης ἐν τοῖς σπηλαιῖσι δυσειδῶν μαγισσῶν, ἔνθα συμπλέκουσι τὰς ἀτυχίας των ἐρημωθέντες ξενητεμμένοι καὶ δυσέλπιδες καλογορητοῦλαις, ἔνθα μοσχοβολοῦσι νεραϊδοπλυμένα μανδύλια, φέεται τὸ μαγικὸν σιδηρόχορτο καὶ ἀργυρᾶ λαγία προζέφουσι πῦρ ἀντὶ ὑδατος, καὶ παραποτάμιοι πλύνουσι τὰς ἐσθῆτάς των ἢ Νεραΐδες:

Φοροῦνε ροῦχα κάτωστρα, καὶ κάτωστρα μαντύλια,
Κ' ἔχουν τρεῖς πῆχες τὰ μαλλιά στὴν πλάτη τους
[ριγμένα,
Κ' ἔχουν τὴν ὄψιν ὀλόχαρη, τὸ στόμα ζαχαρένιο,
Τὰ δύο τους μάτια ὀλόμαυρα σάν τοῦ παπᾶ τὸ ρᾶσο,
Κ' ἔχουν τὰ φρύδια ἀνάποδα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ μάτια.

Ἐκτὸς τῆς ἐξωτερικῆς ὑφῆς τῆς δημοτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς παραθέσεως χαριεστάτων λεπτομεριῶν περὶ τῆς διαίτης καὶ τῶν δοξασιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐν τοῖς «Εἰδυλλίοις» ἐξεικονίζεται ψυχολογικώτερον ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν βίος εἰς ὅτι ἐνέχει χαρακτηριστικὸν διακρίνον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βίου τῶν ἄλλων ἐθνῶν, εἰς τὰ ποικίλα του αἰσθήματα. Τὸ μίσος πρὸς τοὺς Τούρκους, ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ἢ βαθυτάτη συζυγικὴ στοργή, ἢ θαυματουργὸς νύκτῃ ἀγάπη, ὁ φόβος τοῦ δυσφημισμοῦ, ἢ ποιητικὴ τρυφερότης ὑπὸ τὴν κλέφτικὴν ἀγριότητα, ὁ πόθος τοῦ κόσμου κατανικῶν τὴν ὑποχονδρίαν τοῦ μοναστικοῦ βίου, ἢ κόλασις τῆς ξενιτείας, ἢ οὐδέποτε λησμονοῦσα φιλία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἔρωτα τὸν ἀφροντίστως περιπτάμενον, γλαυκὰ καὶ μελανόφθαλμα, ξαιθὰ καὶ μελάγχροα κάλλη, ἢ φρίκη τοῦ θανάτου καὶ ἢ γοητεία τῆς ζωῆς μετὰ μερίμνης ἀπετυπώθησαν, καὶ ἀρκοῦσιν, ὡς παραδείγματα τούτου, ὁ «Γεροκλέφτης», ἢ «Σκλάβος», ἢ «Μοναχοκόρη», ἢ «Γιαννούλα», ἢ «Παπαδοπούλα», ἢ «Καλόγρη» ὁ «Ξενητεμμένος», ὁ «Ταμπούρας», καὶ ἢ «Πεθαμμένη», τὸ ἐλεγειακώτερον τῶν «Τραγουδιῶν τοῦ Χωριοῦ», οὗτινος ὁ δεκαπεντασύλλαβος βαίνει βραδέως καὶ μελαγχολικῶς, ὡς ἂν συνοδεύῃ κηδείαν, καὶ ὑποτρέμει ἐν τῇ μελωδίᾳ του, ὡς νὰ ἀκούετε βαθὺ μυρολόγι ψαλλόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Μάνης μὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα, τελευτῶν εἰς δύο στίχους, ἐκ τῶν χαρακτηριστικωτέρων τῆς δημῶδους Μούσης:

Χαρὰ σ' ἐσᾶς τοὺς ζωντανούς, καὶ ἄλλοι σ' τοὺς
πεθαμμένους!
Παρηγοιοῦντ' οἱ ζωντανοὶ καὶ οἱ πεθαμμένοι
λειώνουν.

Τοιοῦτον τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Δροσίνης, ὅπερ προαγγέλλει συστηματικὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀπὸ μέρους τοῦ ποιητοῦ καλλιέργειαν καὶ τῆς ἐλαχίστης γωνίας ἐν τῷ εὐρεῖ λειμῶνι τῆς δημοτικῆς ποιήσεως, πρὸς ἀπόδοσιν πλουσιωτάτων καρπῶν. Τὰ Εἰδυλλία θέλουσιν ἀρέσει ἀναμφιβόλως καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ εἰς τοὺς ὀλίγους· θὰ τὰ ἐκτιμήσωσι καὶ ὁ ἀφελὴς ἀγρότης καὶ ὁ ἀληθὴς λόγιος, εἰ καὶ διαφόρως ἐκάτερος. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ τῶν ὀλίγων, τῶν ἀμαθῶν καὶ τῶν εὐπαιδύτων, παρατίθεται μέση τις νόθος τάξις ἡμιμαθείας καὶ διεφθαρμένης καλαισθησίας· πρὸ τιμῆν τοῦ ποιητοῦ, μόνον οἱ ἐκ τῆς τάξεως ταύτης δύνανται περι-

φρονητικῶς νὰ μορφάσωσι πρὸ τῶν στίχων του. Ἡμεῖς εὐχόμεθα, ἡ ἀνηθῶσα ὑμειδῆς καὶ ἀπλοῖ- κή ποιήσις τῶν βουνῶν μας νὰ καταστή ταχέως ἀξία τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης πάντων τότε μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ Γένος κρίνει καὶ στέργει τὴν ποιήσιν οὐχὶ τυφλῶς καὶ νοσηρῶς, ἀλλ' ὑγιᾶς καὶ πεφωτισμένως, συμ- φώνως πρὸς «τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ κρᾶσιν», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ ἀειμνήστου Ζαμπελίου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ κ. Κ. ΡΑΔΟΥ

Οἱ Ἕλληνας τοῦ Ναπολέοντος. Αὐτὸν τὸν τίτλον φέρει νέον ἱστορικὸν ἔργον τοῦ κ. Κ. Ράδου εἰς τὸ ὅποιον πραγματεύεται εἰδικώτερα περὶ τοῦ Νικολάου Τεσμελή ἢ Παπάζογλου.

Ὁ κ. Ράδος ἔγινε αὐθεντικὴ πλέον εἰδικότης εἰς τὴν ναυτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον εἰς τὴν μελέτην χρόνων προσώπων καὶ ἐποχῶν αἱ ὁποῖαι εἶχαν μείνει σχεδὸν ἄγνωστοι διὰ τοὺς συγχρόνους.

Προικισμένος μὲ ἐφόδια φιλολογικὰ πρώτης γραμμῆς, μελετητῆς ὄχι μόνον τῶν γεγονότων, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχολογίας τῶν περιστάσεων καὶ τῶν φυσιογνωμιῶν κάθε ἐποχῆς μᾶς ἔδωκε καὶ εἰς τὸ διήγημα καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν ἔργα ἀνώ- τερα, καὶ ἐντελῶς ἀποκαλυπτικά.

Ὁ κ. Ράδος δὲν ἠρέσθη νὰ γράφῃ ὡς ἐπιστήμων καὶ ἀπλῶς μελετητῆς τῆς ἱστορίας μας. Εἰς τὸ Παρίσι ὅπου ἔμεινε τελευταίως ἐπὶ τετραετίαν ἠκολούθησεν εἰς τὴν Σορβὼνην τὸν εἰδικὸν κλάδον τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης τῆς σχετιζομένης μὲ τὸ ἔργον, του, ἔγινε διδάκτωρ τοῦ ἀνωτάτου αὐτοῦ Πανεπι- στημίου καὶ ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπιφανεστέρων τῆς Γαλλίας καθηγητῶν διὰ τὴν τελείαν του ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Κυνήγια. Οἱ λαγοὶ τρώγονται ἀκόμη τὸν Φεβρουάριον καὶ τὸ πολὺ τὸν Μάρτιον, ὅπου ὁ καιρὸς εἶναι ψυχρὸς καὶ ἀπαιτεῖται ἀνάπτυξις ἐσωτερικῆς θερμότητος, τὴν ὁποίαν προκαλοῦν τὰ κουνέλια καὶ εἰδικώτερον τὰ μαῦρα κρέατα.

Ὁ λαγὸς κατασκευάζεται εἴτε σαλμί, εἴτε μὲ λάδι, εἴτε στιφάδο, εἴτε τῆς σούβλας.

Λαγὸς τῆς σούβλας. Τὸν γδερνετε καὶ φυλάτ- τετε τὸ αἷμα καὶ τὸ σκότι του. Τὸν ἀφήνετε δύο ἡμέρας νὰ στεγνῇ, τὸν τρυπάτε εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ τὸν καρφόνετε μὲ λαρδί καὶ πιπέρι. Βάζετε μέσα εἰς λεκάνην μισὸ ποτήρι ξεῖδι καὶ μισὸ νερό, 3 κρομμύδια κομμένα, λάδι, ἀλατοπίπερον ῥί- γανι ἢ θυμάρι, καρόττα καὶ μαϊντανό. Μαρινάφετε

τὸν λαγὸν σας στριφογυρίζοντας τὸν μέσα. Τὴν ἐπαύριον περνάτε τὸν λαγὸν εἰς τὴν σούβλα καὶ ἐνῶ ψήνετε τὸν περιβρέχετε μὲ τὴν σάλτσα, τὴν ὁποίαν βράζετε προτίτερα, προσθέτοντες ὀλίγο βούτυρον τὸ αἷμα καὶ τὸ σκότι περασμένο ἀπὸ τὴν μηχανή. Ὁ- ταν ὁ λαγὸς εἶναι ἔτοιμος τὸν κόβετε κομμάτια. περ- νάτε τὴν σάλτσα ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ ζεστὴν τὴν περιχύνετε.

Λαγὸς μὲ λάδι γίνεται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὅπως εἶναι ἡ σάλτσα μὲ τὸν λαγὸν καὶ μὲ λάδι χωρὶς διόλου βούτυρον πρὶν ψηθῆ, τὰ βάζετε εἰς ταψὶ καὶ τὰ στέλλετε εἰς τὸ φούρνον.

Ὁ Λαγὸς σαλμί κόβετε κομμάτια κοκκινίζετε μὲ βούτυρον καὶ κρομμύδια. ψήνετε μὲ ζουμί κρέα- τος καὶ ἓνα ποτήρι μπρούσχο κρασί καὶ σερβίρετε μὲ κρομμύδια μικρὰ σιγοψημένα στὴ φωτιά μὲ βούτυρον, ζάχαρι καὶ μὲ τὴν σάλτσα τοῦ λαγοῦ.

Μὲ τὰ κρέατα ἀπὸ το σαλμί καὶ μὲ τὴν σάλτσα γί- νεται καὶ παστίτσο. Βράζετε μὲ ὀκτὰ πατάτες. Τῆς περνάτε ἀπὸ τὸ τρυπητὸ, ὅπως τὸ πουρέ. Τῆς σω- τάζετε μὲ βούτυρον τῆς ἀναλύετε μὲ γάλα καὶ μὲ 4 ἀγὰ καὶ προσθέτετε τυρὶ παρμεζάνα ἢ καὶ ἑλλη- νικό, Βουτυρόνετε μὲ φόρμα. Ρίχνετε μέσα τὸ πουρέ σας. Τοποθετεῖτε μέσα εἰς τὸ πουρέ κατὰ δια- στήματα τὰ κομμάτια τοῦ κρέου σας λαγοῦ ξεκο- καλιασμέντου, τὸ περιχύνετε μὲ τὴν μισή σάλτσα, πασπαλίζετε μὲ τρυμμένο ψωμί καὶ τυρὶ καὶ τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον. Ἄρισ κοκκινίση καλὰ τὸ σερβίρετε, μὲ τὴν σάλτσα ποῦ ἐκρατήσατε περασμένη ἀπὸ τρυπητὸ καὶ σερβιρισμένη χωριστὰ εἰς σαλτσιέ- ραν.

ΓΛΥΚΑ

Μενεξέδες γκλασέ. Βράζετε ἰσὰ ζάχαρι, τὴν καθαρίζετε καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ δέσῃ καλὰ. Ἔχετε καθαρίση ἀπὸ τὰ κοτσάνια τοὺς μενεξέδες, τραβάτε τὴν ζάχαρι ἀπὸ τὴ φωτιά, ρίχνετε μέσα τοὺς με- νεξέδες καὶ ἔπειτα ὅλα μαζὴ ρίπτετε εἰς τὸ τρυπητὸ, ὅπου τοὺς ἀφήνετε ὡς ποῦ νὰ κρυώσῃ περιῖτον τὸ σιρόπι. Ἔχετε χωριστὰ ζάχαρι κρυσταλλωμένη (κάν- διο) φιλοκοπανισμένη, ρίπτετε τοὺς ἀποσταλαγμέ- νους μενεξέδες σας μέσα τοὺς χωρίζετε ἓνα ἓνα καὶ εὐθὺς ποῦ κρυσταλλωθοῦν εἰς ψυχρὸν μέρος τοὺς το- ποθετεῖτε εἰς κουτιά.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ζαχαρώνετε καβουρτισμέ- νον καφέ, ἢ καβουρτισμένη ψύχα μυγδαλοῦ ἢ φουν- τουκιου ἢ καρυδιου ἢ καὶ φέτες μανταρίνι ἢ πορτο- κάλι.

Ποτὸν διὰ χοροὺς ἢ δι' ἀπογεύματα. Μέσα εἰς μεγάλην κομποστιέρα βάζετε 1—2 ὀκτ. κρασί κοινὰ ἄσπρο ἀρεταίνου τοῦ ὁποῖον βράζετε μὲ 100 ὀκτ. ζάχαρι μὲ ἀρκετὰ κανελλογαρόφυλλα. Ἔχετε γλυκὸ κίτρο, ἢ βύσινον ἢ ὅτι δήποτε ἄλλο γλυκὸ μὲ ἀρκετὸ σιρόπι. Ρίπτετε 2 βάζα γλυκὸ μέσα εἰς τὸ ζεστὸ κρασί σας, προσθέτετε λιγὸν ὅ,τι ἔχετε, πάν- τως ἀρωματικό, κόβετε μέσα φέτες πορτοκάλια μὲ σκελίδες μανταρίνι, φέτες μήλα ἢ ἀχλάδια. Ἀνακα- τώνετε ὅλα μαζὴ, δοκιμάζετε ἂν εἶναι ἀρκετὰ γλυκὰ καὶ σερβίρετε εἰς μεγάλα μπὸλ ἢ κομποτιέρες. Τὸ προσφέρετε εἰς ποτηράκια πρὸς τοὺς προσκεκλημέ- νους σας. Ὅσοι θέλουν καὶ μποροῦν ἀντὶ κοινου κρασιοῦ, μεταχειρίζονται ρομπόλα, ἢ μαυροδάφνη ἢ σαμπάνια.

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα εἴδη Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ὑψηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654.

**ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ**

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ — ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μετὰ τὸ γλυκύτετον πρῶτον βιολὶ τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλία.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἰκαστὴν κλήρωσιν ἐκδίδονται 100.000 γραμμάτια ἑξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2.000 γραμμάτια ἑξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κληρῶσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1916 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξοντα ἀριθμὸν I—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' αὐξοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	Μίγα κέρδος	ἐκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	ἐκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδοι	ἐκ	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	ἐκ	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	ἐκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	ἐκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κληρῶσις γινέσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1916 ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1916 ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχεῖου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ